

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима. Настављено 27.09.2004. године.

Председник већа констатује да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик ОЈТ, односно Тужилац за ратне злочине, пуномоћници оштећених, адвокати Даниловић и Тодоровић, те Наташа Кандић, а одсутни су уредно позвани пуномоћници адвокати Баровић и Томић.

Надаље, присутни су браниоци оптужених адвокати Петрушић, Заклан, Перковић, Јеврић, Вукотић, Славиша Продановић, Перески, Калањ, Станић, а одсутни Штрбац и Мамула, те адвокат Дозет, Станојловић, да ли је ту Станојловић Бојан? Није. Одсутан је Станојловић Бојан, а присутни Јелушић Рајко и Ђурђевић Владимир, за Адвокатску канцеларију Радуловић ту је колега, а доћи ће колега Радуловић, адвокат Бељански није ту, али је из те канцеларије присутан, само гласније колегинице, укључите микрофон, Гордана Француски, адвокат Бојков, је ту као и Мунижаба Бранко, Апро Љубомир, а колега Левајац је одсутан. Да ли су сви оптужени у судници? Јесу, судска стража каже да јесу ту. Према последњем извештају лекара КПЗ болнице, сви оптужени су способни пратити ток претреса, значи њихово здравствено стање је, условно речено, задовољавајуће, тако да можемо радити. Добро, према оном договору са краја прошлих оних термина и оптужени Ђанковић и Калаба Нада су изразили жељу да изнесу сада своју одбрану и договорили смо се да то буде данас, према томе, ја позивам да у судници остани сви, дакле, изузев што ћете извести из суднице Калаба Наду, а нека приступи Ђанковић Мирослав. Претходно нешто жели да каже господин Вујовић. Сачекајте онда мало.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Бићу јако кратак. Само сам донео материјал да вам покажем како је код мене материјал сложен, а то је, значи, пола материјала и да опет не могу да добијем регистраторе, најобичније, оне које сте Ви рекли, више да то нема проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Размем. Одмах сам знао шта желите да нам кажете, чим сте се појавили са тим материјалом, знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И још само да Вам покажем да сам послао обавештење које требате добити данас, јуче сам га послао, рекао сам да ћу га прочитати, али нећу га читати, нема коме нисам писао, министру и њих десеторо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Управник неће да ме прими ни три минуте на разговор, јер нема човек времена за мене. А иначе, не обилази нас судија већ осам месеци, значи ниједном није нас обишао а по чл. 152. став 2 дужан је једном недељно, значи председник суда или судија кога он овласти, а нико нас не обилази. Само толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Чули смо Вас. Хвала господине Вујовићу.

Констатује се да је у међувремену приступио и пуномоћник адвокат Баровић. Дакле, нека приступи оптужени Ђанковић, а из суднице изведите оптужену Калаба Наду.

ОПТ. МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Добар дан свима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Ђанковићу. Ви сте желели да данас изнесете Вашу одбрану?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, ја сам данас желео да изнесем своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас поново поучити, наравно, да нисте у обавези изнети Вашу одбрану, нити одговарати на питања која ћу Вам поставити, па изволите.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја нисам ни тражио да се браним ћутањем, већ само само одложио, значи да не губим време док не видим, значи изјаву. Ја имам овде подсетник. Надам се да ми нећете замерити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, ако је подсетник.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Није откуцано, поготову не десет страна. Дакле, могу да почнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Себе сматрам, значи, дефинитивно невиним, апсолутно немам никакве одговорности за злочин који ми се ставља на терет. Тврдим да сам жртва једног патолошког убице. Са његовом изјавом ја сам овде затворен, као и већина других. Он се руководи са бројкама, да задовољи бројке, да задовољи неке цифре, да не знам ни ја више сам шта треба да задовољи. Вероватно је то од њега тражио, да ли Тужилац, или његов адвокат, или полиција, није ни важно. Срамно је, заиста је срамно да тужиоци, да судије верују таквом сведоку и да на основу тога доносе можда пресуђујуће одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још смо далеко од одлуке господине Ђанковићу, према томе немојте тако квалификовати.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знам. Ја овим путем позивам све људе добре воље да прате ово суђење, да помогну нама невинима, јер нажалост, ми смо овде принуђени да доказујемо своју невиност. Желим да овај процес буде потпуно јаван. Позивам овим путем, такође и искрене представнике хуманитарних невладиних организација, представнике разних правних служби, представнике власти да прате ово суђење, да виде шта се овде дешава. Ја сам живео у Немачкој. Оставио сам своју блиску можда будућност, дошао сам овде на позив господина Костића из УБПОК-а. Дошао сам да дам једну изјаву, значи о догађајима који су везани за овај догађај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То говорите о децембру прошле године, је ли тако?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Децембру прошле године, такође. Ја сам ухапшен, нисам се поштено ни поздравио са фамилијом, спроведен сам, уствари нисам спроведен, сам сам себе спровео, јер господа која су ме водила, нису знали где да ме воде, па сам им морао показивати пут, али није важно. Саслушан сам код истражног судије који ми није предочио ниједан једини документ о мојој наводној умешаности у овај злочин. Ја не могу ни да замислим какав ум је сачинио и створио ово, овај текст који је сведок сарадник овде говорио. Није га говорио, него га је читао. Да након месец дана од хапшења ја сам тек сазнао од свога браниоца ко ме оптужује и шта ми се ставља на терет и због тога нисам хтео да изнесем своју одбрану док нисам видео на увид, значи, изјаву сведока сарадника број 2. Ја немам ништа против ниједног сведока сарадника који ће овде рећи праву истину, такође, немам ништа против ни онога ко себе сматра одговорним, значи, онога са оптуженичке клупе да изађе овде и да каже оно што јесте, да помогне нама невинима. Ја верујем да ће једног дана неко полагати рачуне ко је овом сведоку сараднику дао статус, он и даље чини злочин, можда тога није ни свестан. А најжалосније од свега тога што сам на претресу чуо, да он и даље прима плату једног полицајца и третира се као службено лице, један човек који је пуцао људима у потиљак, овде је причао свима, човек који је бацао бомбе у купатила и тако даље и тако даље. Ја бих сад прешао значи на догађање пре рата, сам почетак рата, за време рата и после рата, ако немате ништа

против? Значи званично је рат у Вуковару, званично су почела та дешавања са 02. мајем у Борову Селу, значи наша су кретања била ограничена, многи су напустили радна места, до осмог месеца сам био код своје куће, шта се десило? Десило се да из улице Пролетерске кроз двориште Караул Маријана, недеља је била, сећам се добро, дођу више наоружаних униформисаних, ја бих рекао, гарда, није важно ко, да пуцају по невиној деци и били смо принуђени да се бранимо. Тада је дошло и наоружање преко Петрове Горе, како је организовано не знам, али знам да је то дошло преко атара кога је држала Војска Југославије. Дошло је, значи, наоружање на Петрову Гору. Лично сам добио пушку од Верчевић Живојина који је живео у улици Светозара Марковића и униформу. Не могу рећи да сам задужио, јер нисам ништа потписао. Значи, 13.09. четрдесетак људи, ја не могу рећи тачно колико, али отприлике, четрдесетак људи је кренуло у ослобођење, значи, у ослобођење да се пробије кроз улицу Светозара Марковића до Пролетерске да се споји са оклопно механизованим батаљоном из Сремске Митровице. Ту смо се спојили и наставили даље кретање Пролетерском улицом у правцу фабрике «Вутекст». Прва три дана рата ми смо дошли до «Вутекса», заузели смо то и ту смо чекали до 01.10. док није дошла гардијска бригада. 01.10. у вечерњим часовима ја сам се налазио у насељу 08.марта, када је дошла гардијска бригада, лично са мном је био тај господин што га је Сведок сарадник број 1 споменуо, Воштић, потпуковник, потпоручник Воштић, иначе су га звали «Косовац», био је најбољи кадет у класи. Одатле смо кренули, други дан је погинуо. Значи 02.10. смо кренули тим правцем Нова улица, 08. марта према Саве Ковачевића, Василија Гачића дошли на Вергаш А, Слободана Пенезића итд. Значи према коридору који је требао да заузмемо, значи да не би дошло до овога, како да кажем, снабдевања са материјално-техничким средствима непријатеља. Прву чету, значи, ко је то направио ја не знам, значи постојале су три чете ТО, ја бих тако рекао, мада не знам, не могу то да никако дефинишем, значи командир прве чете је био, колико ја знам, Мирољуб Вујовић, командир друге Станко Вујановић, а командир треће Синиша Фот. Та чета Синише Фота је 02.10. доживела катастрофалан пораз и много, много људи је било рањено и сви су се расули. Многи су дошли у ове две чете, значи код капетана Радића, мислим Мирољуб је деловао на правцу капетана Радића, његова чета, а Станко код капетана Бојковског. Значи, ми смо требали да дођемо, значи да заузмемо те улице, како већ хоћете, рекао сам све и једну и да дођемо до насеља Шесте пролетерске бригаде или дивизије, ја не знам, како се тачно зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу, само да Вас прекинем. Која је бројност тих чета, колика је њихова бројност?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па не могу ја тачно рећи, десетак, десетак – петнаест људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте Ви у томе?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам, рецимо, можда сам био командир једног одељења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, где?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Код Мирољуба, у Мирољубовој чети, значи у том правцу капетана Радића. Значи када смо заузели ове улице које сам нагласио, дошло је до Шесте пролетерске бригаде, значи насеље Шесте пролетерске бригаде, у самом старту, значи, Мирољуб је ту рањен, мада можда он то и не зна, ја сматрам да га је ранио неко од наших, можда намерно, можда ненамерно, није ни важно, јер под углом под којим смо се налазили ја и он, немогуће је да га је неко погодио с друге

стране. Њега смо, значи, пребацили, њега су одвезли значи за Негославце, одакле је пребачен, вероватно, на ВМА. Неко преко мотороле, ја не могу тачно да кажем ко, да ли је то био Тешић, да ли је то био Шљиванчанин, да ли је то био Радић ми, је рекао да преузmem команду, да пошто-пото то насеље морам да заузмем. Тако сам и направио, значи са можда десетак људи ја сам то насеље заузео. Први пута у том насељу упознајем Сашу Радака, Панту Неготинца, тог Дашића, Стојка, не знам како и колико је њих било, да, Горан Иванковић је то био, Цо са њима, значи први пут сам их тада видео у том насељу. Значи, званично после тога, значи после те акције ме је позвао господин Шљиванчанин и господин Тешић и поставили су ме за заменика Мирољуба, значи његовог заменика или заменика командира чете, док је он био у болници. Значи, то вече, да то вече господин Мркшић је приредио вечеру, ја нећу да кажем да сам био његов почасни гост, али ћу само рећи, ето, седио сам поред њега, договорали смо се даље о даљем току ратовања и напредовању. После тога је дошло на ред да се иде према Миловом брду, значи Конгрес школа, Бошко Буха насеље итд. Значи, на Конгрес школу када сам кренуо са јединицом, опет је то било кажем, десетак, петнаест људи, рекао сам то задњи пута, у пратећим ешалонима, значи пратеће јединице. Ту сам упознао и Смедеревце, значи, Милан Филиповић, Јосифовић Гута, Милан је ваљда, не знам ни ја, Гута су га звали, Зоран Губеринић итд. Знаш да је један од њих био рањен, не могу тачно да кажем који, било је једно седам-осам, не знам тачно сва имена. Заузели смо Конгрес школу, ту сам имао једну жртву, једна једина док сам ја водио јединицу. Одатле смо ишли, значи, требали да се пребацимо у Бошко Буха насеље. Прешли смо у једну, значи, мању улицу прије Бошка Буха насеља, једна мања улица, не знам тачно како се зове, где је тај Јосифовић Милан рањен. Ту сам се спојио са Станковом јединицом и лично сам присуствовао и видео у једној кући, у једном мањој кући на ћошку, са њим је била Драгица, тада сам је први пут видео, Драгица, сведок сарадник број 2, да ли неки Сомборац, не знам ко, није ни важно и мислим да је био Дукић Милан, звани «Гица». Одатле смо требали да пређемо у Бошка Буха насеље и тако смо и учинили, а учинили смо то на следећи начин: пошто сам минирао кућу, значи правио сам рупу у зиду, међутим, кућа је била од набоја, па ми је плафон пао на главу, па ме је Станко псовао и рекао јесам ли нормалан, нису га Усташе убиле, ја ћу га убити. Одатле смо, кажем, кроз ту рупу прошли до Бошка Буха насеља, ту сам имао једног тешко рањеног Апић Дражена, њега је сасекао митраљески рафал. Опет кажем, туда смо ишли кроз кућу до краја, значи до краја и остало да пређемо само на Милово брдо. Заузели смо и то Милово брдо, ја не знам да ли је неких жртава било тамо, није ни важно, после тога, ја не могу да кажем ко ме је звао, јер не могу да се сетим да ли је то био Бојковски, да ли је то био Зиројевић, да ли је то био Стијаковић, ја стварно не знам ко је од њих, значи, звао ме је да пређемо на други правац, тј. деловање правца Горњег града, значи, да поравнамо јединицу, поравнамо линију одбране. Циљ нам је био заузети сва три моста. То је ја мислим, да ли се звала то Шести блок насеље, не знам ни ја. Знаш да смо ишли кроз улицу Три руже. Тако смо и дошли до дрвене пијаце и поравнали линију. Други дан, то ће бити 15. или 16. колико се ја сећам, новембар 1991., требало је да се спустимо до мостова. Међутим, то нисмо успели, тај дан ми је, чак, и Горан Иванковић живот спасио, није ни важно, за мене је важно. Тек 17.11. негде око 15 часова после подне, успели смо да дођемо до сва три моста да зауземо сва три моста. Тада је дошао и господин Шљиванчанин, дао ми је заставу југословенску коју смо ја и Јандрин Небојша, значи, однели на врх хотела и тамо је поставили. То је био задњи дан рата, значи, 17-ти. 18-ти се води као дан

ослобођења, зато што су 18.11. ујутру транспортна оклопна јединица отишла до болнице са господином Шљиванчанином. То је најтачнији податак и што је најбитније 19. колико сам ја сигуран у то, 19.11. се десио тај догађај на Овчари, а не 20. како се наводи у списима. Значи, како сам отишао до Овчаре? Рекао сам у мојој првој изјави. Ја сам се у поподневним часовима налазио код куће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу, дајте пре тога, пошто је то нека целина, Ви рекосте Мирољуб је рањен?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у болници је, па сте Ви постављени, више не знате од кога?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, ја знам тачно од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја знам тачно од кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте моторолом, радио станицом или чиме већ, неко Вам је рекао да преузмете команду?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да преузнем команду да се то насеље по сваку цену мора заузети, али не знам тачно ко ми је то рекао, да ли је то рекао Шљиванчанин, да ли је то рекао Радић, да ли је то рекао Тешић, е то не знам, тога се не могу сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли у овом делу, да су мајори Шљиванчанин и Тешић од мене тражили да преузнем команду на јединици.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, опредељујете то за њих двојицу. Сада кажете да нисте сигурни да ли је то Радић, да ли је Тешић, да ли је Шљиванчаин?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисте ме разумели. Ово је било у акцији, значи ово је било у акцији, а ово је било после акције, значи, други дан када су ме мајор Тешић и мајор Шљиванчаин позвали да Мирољуба заменим. А ово је било дан пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумем. Када се Мирољуб вратио из болнице, у односу на 16., 17., 18. новембар, да ли се вратио пре тога?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пре тога, да, свакако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда ови догађаји о којима Ви говорите, продирање по тим правцима више није под Вашом командом? Колико сте Ви дуго били на том месту?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пазите, ја тачно, ја сам могао то да видим из списка, међутим, то мене тачно не занима, по мом неком виђењу, ја сам, ето, седам, осам дана, можда, мада сам рекао у мојој изјави, пет-шест, ето нека је седам-осам дана, значи се вратио из болнице. Њега је довезао капетан Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите само на командовање том четом?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Том четом?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не свим четама?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Јакшић у то време?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пазите, Јакшић се третирао као командант ТО Вуковара, он се третирао тако. Мада ја да Вам искрено кажем, немам неких сазнања о томе, ко је он био и шта је он био. Знам да је он кренуо, значи, у ту акцију, знам да је био резервни капетан, знао да је са њим био Милан Јовановић, звани «Чичак», знам да су они водили све то, знам да су они славили више него ико, итд., итд. Али, да Вам лично кажем, да сам сигуран да је био, не могу Вам то рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали са њим контаката икаквих у току свих тих борбених дејстава?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не, са њим ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све то време, па и ово време седам-осам дана када сте Ви командовали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Са Јакшићем сам, са Душаном Јакшићем нисам имао никаквих контаката, имао сам контакт, да ли је он био његов заменик, или шта, ја не знам, Милан Јовановић, звани «Чичак», који ме, ето, први пута када смо заузеле то насеље Шесте пролетерске дивизије, онда ме је дизао до небеса, не знам зашто, јер први пут сам га видео на линији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ја ћу Вас подсетити да сте у поступку истраге рекли управо везано за ово, да знате да је пре ослобођења дошло до смене на челу ТО?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, пре ослобођења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре ослобођења?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пре ослобођења или је ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете овако: дошло је до смене на челу ТО и то тако што је Мирољуб сам сменио Јакшића који је до тада био командант? Шта нам знате о томе рећи, о томе сада нисте говорили?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Није то никакав проблем, ја то Вама могу објаснити. Пазите, ја сам то рекао да сам био после тога са Мирољубом и Станком. Значи то је било, рекао сам, негде пред крај рата или је можда већ био крај, ја не знам, не могу тачно да Вам кажем. То је био негде, срео сам их код «Велепромета», значи ја сам заједно са Јовановић Крагуљцем који је живео у мојој улици, да ли смо ишли кога да тражимо, да ли његовог шогора, не знам, није ни важно, негде испред «Велепромета» срео сам се са Мирољубом и Станком и онда ми је Мирољуб рекао, могу да кажем речи које ми је рекао: Е где си Ђани, јебало те оно, нека шифра је то његова била, ево каже, управо смо сменили Јакшића. Сад сам ја командант. Ја сам онда схватио да је он то сам, значи, да га је сам сменио, тако сам схватио, значи по његовим речима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то би значило, да се Мирољуб вратио из болнице?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, пре тога се вратио, свакако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А борбе још увек нису престале, значи у том неком периоду?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не, не, борбе нису престале никако. Он се пре борби вратио, пре борби се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не него тај разговор, тај разговор о коме говорите са Мирољубом се дешава, дакле, након његовог повратка из болнице, а пре завршетка борби?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пазите, ја сам рекао да је пре завршетка рата или је можда и био крај рата, ја не могу тачно да Вам кажем, тај и тај дан, не знам, давно је то било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Али, ја сам рекао и нека тако остане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите везано за, Ви кажете 19.11.?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, ја тврдим да је 19.11., сигуран сам у то, сигуран сам у то, да ли то неко намерно води као 20. или не, ја не знам и не знам зашто. Значи, објаснио сам да је 17., како је дошло да смо заузеле сва три моста, тек 18.ујутру су оклопни транспортери отишли до болнице и 18. се води као дан ослобођења. Шта се даље дешава? Рекао сам да сам после подне, значи у два, три, не

знам тачно колико сати је било, био испред куће, када је наишао «Вутекс»-ов комби, тако сам рекао у изјави, мада сам у списима видео да је то комби неког извесног Зорића, само знам да је био «Рено», није ни важно. У комбију је било неких десетак људи, мени знаних и незнаних, да ли су били резервисти, добровољци, не знам ни ја шта. Требало је са њима да пођен на Овчару у обезбеђење заробљеника. Неко ми је рекао да ли шофер или сувозач његов, да је комби послао Мирољуб, дакле, дошао сам на Овчару, нека буде три сата, није важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан је био, претпостављам?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Дан је био, свакако, сунчано време. Шта затичем? Затичем један пун аутобус и један полупразан. Из аутобуса излазе људи, значи, поред степеништа су стајали аутобуси, да ли је четири, пет или шест степеница било, не знам тачно, попео сам се на врх степеница горе, горе на тој равној површини стајао је Куштро, ја сам рекао и Љубан Миљановић, верујем да је он, али, не знам, знам да је још неки човек био са њим, не знам тачно који, не могу тачно да кажем. Опет да је Булица, не сећам се, можда га чак онда нисам ни познавао. Шта затичем? Затичем то да заробљеници одбацују, значи, ствари, не знам да ли су то били ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По изласку из аутобуса?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: По изласку из аутобуса, значи, када су прошли поред Куштре и тог што је био са њим, значи они су их претресали, одбацују ствари, да ли лична документа, новац, не знам, ствари од вредности, није ни важно. Е тај шпалир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само извините. Да ли је то нека гомила, кутија, ћебе, јакна?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Можда је ћебе, можда шаторско крило, не знам, углавном, кутија није била никаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Е тај шпалир, ја стварно морам то да кажем, тај шпалир је једини прави опис дао Куштро, други нико, овде се спомиње шпалир, шпалир је од аутобуса све до хангара, то је немогуће. Зашто? Како ће неко стајати на степеница и тући? Глупости. Значи поред аутобуса ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада ја нисам сигуран да Вас добро схватам: кажете, пет-шест степеника?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су то степеници, зашто? За улаз?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Степенице за улаз у хангар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За улаз у хангар?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То значи да је хангар изван нивоа остатка тла?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За пет-шест степеница?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, тако за пет-шест степеница, по мом сазнању, по мом сећању неком. Изнад степеница је значи нека равна површина од четири, пет, шест квадрата, није ни важно. Значи из аутобуса излазе заробљеници, поред врата стоје по два војна полицајца, знам да ћете ме питати зашто сам рекао да нисам видео војну полицију, али није важно. Значи поред аутобуса, значи поред врата стоје два војна полицајца и пролазе, значи, пењу се уз степенице и долазе до Куштре и ових што су их претресали. Иза Куштре и та два лица која су била са њим је, ја бих овако описао, значи у улазу у хангар и са леве и десне стране, како бих Вам то објаснио, у

слово В, ето рецимо у слово В, тако бих описао тај шпалир, да су туда пролазили заробљеници. Нисам видео да је неко неког тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоје људи, претпостављам, то слово В чине људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, стоје људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико далеко од врха степеница до уласка у хангар?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па неких 5-6 метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је неки плато, шта ли?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, то је плато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бетонски?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Бетонски плато, тако је. Пролазе кроз тај шпалир, не бих ја то назвао шпалиром, ја бих рекао група лудака. Нисам видео да је неко икога тукао металним штанглама, штаповима, моткама, ја не знам с чиме, било је ту ударања, не кажем да није било, било је ту ударања. Рецимо нека лица која је неко препознао или шта ја знам, неком се пре тога замерио, није ни битно. Када су кажем, та два аутобуса завршила, пре него што сам ушао у хангар пришао је Мирољуб и рекао ми да једна трећина треба да се пусти, да једна трећина иде за размену, а једна трећина, вероватно, у затвор. Нисам ја обраћао никакву пажњу на то, шта ја имам да коментаришем, једноставно требао сам да обезбеђујем тамо. Ушао сам у хангар и шта затичем? Затичем да, значи, са леве и са десне стране седе или стоје уз зид заробљеници. Да ли је доле било сламе или нешто, шта ја знам, углавном, значи с десне, значи кренемо од десне стране па испред мене скроз малтене до краја хангара. А тако је било одмах и код врата, значи са леве стране, ту је стајало неких десетак особа. Једино што сам видео у том хангару, једног човека који је претучен, ко га је претукао не знам, нисам ни видео, то јесте био тај Дамјан, Велики Бојлер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Самарцић?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дамјан Самарцић?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, да, да, Дамјан Самарцић. Извињавам се што сам заборавио његово презиме. Једино сам њега видео да је претучен, али није био толико претучен, да није могао да седи или да стоји. Поред њега сам видео Сашу Радака, видео сам Сведок сарадник број 1. Шта се даље дешава? Да, нисам рекао, у хангару је био један трактор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У хангару, значи скроз са леве стране где сам ја био, био је један трактор и био је његов точак скинут, значи, поред трактора, значи неисправан. Зато сам и на оној кроки скици објаснио да су била два улаза, не један, јер трактор се не може попети уз степенице и поготово на тај први улаз, јер је био узак. После извесног времена, рекао сам, да сам препознао једног момка који ме малтретирао на послу, пре самих дешавања и пре самог рата у Вуковару. Био сам револтиран, бесан, па сам му опалио један метак изнад главе, не да га убијем, него да га уплашим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из чега сте пуцали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Малокалибарска пушка, бразилске производње, са пластичним кундаком, значи 16 метака пуњење, малокалибарска пушка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај младић о коме говорите?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Салаш су га звали, а нисам знао тачно како се зове, из списка сам видео, Куштро га зна, Вулић Звонко, њему сам пуцао два метра изнад главе, рекао сам, не да га убијем, него да га уплашим. Објаснићу Вам, можда ме неко

подсети, зашто сам то урадио, али то на крају, није ни важно. Са Овчаре сам отишао, ја сам рекао, седам, осам, девет сати, нека буде девет, није ни битно. Зашто? Зато када сам опалио тај метак, пришао ми је Мирољуб и рекао ми зашто пуцам, да ли сам нормалан, зашто плашим заробљенике, да ли треба да се разбеже? Схватио сам то као опомену, као шта ја знам, изашао сам ван и био сам једно извесно време вани. Чекао сам превоз да неко наиђе са комбијем, са возилом. Комбијем сам отишао кући. Видео сам трактор да је прилазио, значи до степеница и који сам ја описао. Ја не знам који су то људи, знам, сећам се колико могу да се сетим, да су двојица била у кабини, нити сам их препознао, а нити сам их тачно добро видео. Након што ме је Мирољуб извео ван, можда једно пола сата – сат, не знам тачно, видео сам да маса људи изводи заробљенике. Не могу рећи ко је изводио, не могу рећи ко је наредио, нисам чуо, нисам видео. Значи нисам видео, нисам чуо, ко је наредио и ко их је одвео. Знам да је то било у маси. Ја сам то проматрао са неких педесетак – шездесет – седамдесет метара, значи на оној кроки скици коју сам Вам ја показао овде, то је било близу оних кућа, тамо је био један бов смештен, значи војно возило, видео сам и када је трактор отишао. Рекао сам да се не сећам да је иза трактора отишло неко возило. Не знам шта Вас још занима у вези тога хангара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај трактор?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Зелени торпедо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Торпедо?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зелене боје?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, зелене боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приколица?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не. На који трактор мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На овај трактор који долази пред хангар?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја мислим, пазите, колико ја познајем трактор, ја мислим да је то био онај «Рус» или «Урсус», како га већ зову, по кабини, рецимо, по кабини могу да закључим да је то тај трактор, а знам да је то пољопривредно добро располагало таквим тракторима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли имао приколицу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, приколица са цирадом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са цирадом. И шта се дешава? Ви кажете, маса уводи заробљене у трактор?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, па маса, шта ја знам, двадесет, тридесет људи, откуд ја знам колико их је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је, иначе, било људи тамо у тој маси, кажете направили су шпалир у облику В?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, тако је. Па ја то могу отприлике да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је отприлике по неким Вашим проценама?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Отприлике, двадесетак, тридесет људи, укупно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укупно?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Укупно, значи у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нам да је ту Мирољуб?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте нам да је ту Мирољуб и да Вам је рекао:» једну трећину треба не знам разменити, једну трећину пустити, а једну трећину у заробљеништво». Дакле, био је Мирољуб?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био још ко од ових осталих оптужених изузев Мугоше, Мирољуба?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па шта ја знам, можда је и било, ја сам рекао ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели некога од овде оптужених?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од овде оптужених, да ли сте некога видели тамо?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Од овде оптужених, видео сам Мирољуба, Перић Јовицу сам касније видео, Станка нисам видео, Бору Крајнишника сам видео, кога сам још видео? Војновић Милана, знатно касније је дошао, Пеђу нисам видео Маџарца, Вују да и не говорим, нема потребе, не знам кога још од ових оптужених, Шошић Ђорђа чак и не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанина?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, Ланчужанин је дошао касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милојевића, Љубоју?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, они су дошли касније. Љубоју сам видео...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су дошли, Ви сте још ту када су они дошли?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, ја сам у хангару био цело време када су они дошли, значи био је мрак, колико се ја сећам, значи мрак је био када је Камени дошао у хангар, причао је са Мирољубом, колико се ја сећам. Кинеза сам видео негде са десне стране врата у улазу у хангар, значи више у хангару, значи не вани. Маре је био унутра, њега сам видео. Драговића нисам уопште видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Катића?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко тукао заробљене у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па јесте тукао је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па јесу тукли, како нису. Рекао сам да је тај комби који је долазио довозио је људе, одвозио је људе, неко је некога тражио, неко је некога препознао, није то било, не знам како да Вам кажем, да је неко некога тукао штанглама, шипкама, палицама или не знам с чим. Било је ту, можда, шамарчића или тако нешто, али овако, да је неко претучен, не, док сам ја био тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, изузев Дамјана Самарџића?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Њега сам видео, он је био, пазите, када сам ушао у хангар њега сам видео, значи, са леве стране, значи он је био са леве стране, њега сам видео, он јесте човек био претучен, то нема шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему то закључујете?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Видео сам му крв на лицу, видео сам му нос разбијен, видео сам да му је усна разбијена, е то сам видео и био је у белом мантилу, вјероватно због тога, не знам. Маса је њих била у мантилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прецизније у истрази сте Ви рекли, овако ево ја ћу то сад прочитати. тамо у хангару су сви тукли заробљенике, малтретирали, па и тај сведок сарадник број 1.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То сам рекао, јер сам мислио што се односи на шпалир. Ја нисам рекао ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, ево овако стоји дословно: «тамо у хангару су сви тукли те заробљенике».

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мислио сам на тај шпалир, када се улазило, значи, у том облику В, ту су их тукли, ту су их ударили, сви који су били значи, неко је некога викао, овога треба, овај је усташа, онај усташа, овај није, пусти овога, пусти онога, није ни важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте од људи за које рекосте да сте их видели на Овчари, Мирољуб, Мугоша, Мугоша је на почетку, рекосте, степеница и још неко, да ли Миљановић, да ли, нисте сигурни за Булића?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко од осталих оптужених за које нам рекосте да сте их видели на Овчари, да ли су били у том шпалиру?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев Мугоше?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нико. Мирољуб је био вани цело време. Да ли је он с неким од војних старешина или с ким је, да ли је са неким причао не знам, али он није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто сте дошли на Овчару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте нам да Вам је речено?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, речено ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да треба да обезбеђујете заробљене на Овчари. Када сте дошли на Овчару, да ли сте се неком у том смислу јавили, да ли сте од неког тражили инструкције, упутства?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Испочетка нисам се ником јавио, мада сам видео Мирољуба ту негде био је вани, само сам му дао до знања да сам дошао и ништа више. Касније, рекао сам Вам, значи пре уласка у хангар ми он је пришао и рекао то што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, дакле, за све то време које сте провели тамо на Овчари, да ли вршите тај посао због кога сте дошли на Овчару, у смислу неког обезбеђења, Ви и неки други људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па јесте, било је ту много људи, јесте, ја сам, кажем Вам, стајао сам поред значи Куштре и тога што је био са њим, да ли је то био Љубан Миљановић, ко је то био, не знам тачно, ту сам стајао и све то проматрао. Значи, рекао бих, сам сам себи задао задатак шта да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни од ког нисте добили никакав задатак?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ништа нисам добио званично, никакав задатак нисам добио од никога. Ја могу да кажем ово што знам о сведоку сараднику број 1, сведок сарадник број 1, сведоку сараднику, ако Вам не смета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога само да неке ствари расправимо. У истрази сте, такође, када сте говорили о томе да је дошао трактор итд., на можда десетак метара од улаза и наравно нисте причали тамо у истрази ни о каквим степеницама, ни о каквом степеништу, а чули смо казивања, до сада нисмо чули ни од кога ни о каквом степеништу, пет – шест степеница?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Сад ћу Вам рећи. Рекао сам Вам, малтене, пао с неба, када сам и ухапшен и када сам дошао код истражног судије. Искрено да Вам кажем, нисам знао шта ме чека и нисам се тако договорио са господином Костићем,

једноставно био сам можда и уплашен, много података нисам дао везаних за ово, много података.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ово је прилика.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То је прилика, зашто не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је прилика и искористите је.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја Вам говорим све што знам, јер ја сам овде био предвиђен да будем сведок у овом поступку, а не да будем оптужени, бар су ми тако рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко Вам је то рекао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па господин Костић, који се искрено згрозио када је чуо да је овај ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази Ви кажете да сте видели да је дошао трактор до улаза у хангар на можда десетак метара од улаза и да су сви који су били тамо, одводили заробљенике у приколицу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, тако сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи, сви који су били тамо?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па кажем маса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тих двадесет, тридесет људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па, двадесет, тридесет, четрдесет, колико их је било, значи, углавном њих много је извело. Ја Вам кажем, ја сам то проматрао, ја то нисам видео са два метра, ја нисам присуствовао томе, ја сам био удаљен, рекао сам, педесет, шездесет, није ни важно, метара, значи према оној цести која је водила за Вуковар, да одем одатке. То сам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су на Овчару Ланчужанин и ова група људи са њим, да ли су они дошли пре трактора или после трактора?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пре трактора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре трактора?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пре, пре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте Ви отишли у односу сада на тај трактор, је ли трактор отишао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Трактор је кренуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто су људе увели унутра, трактор је отишао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Трактор је отишао, кренуо је, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате где?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли где је отишао, у ком правцу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У правцу Грагова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишао је у правцу Грабова?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се он вратио док сте Ви још на Овчари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте Ви у међувремену радили?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам у међувремену отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су тада Ланчужанин и остали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Е на не знам, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели ни да ли су на Овчари или су отишли са Овчаре?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Рекао сам да, пазите, ја сам у свим оним изјавама, ја сам видео, прочитао, да су они кренули за трактором, међутим, ја возило ни једно нисам видео иза трактора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ниједно возило иза трактора нисте видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Можда нисам ни обраћао пажњу, да ли је неко возило било тамо или није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете браћу Бакић, Рада и Мила?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Обојицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Познајете их?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Познајем их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И тај комби којим сте Ви дошли, није то тај, можда, комби који је возио Бакић?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тај. Па ко је онда возио комби?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Како мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, када сте Ви дошли на Овчару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па Бакић је возио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, возио га је Бакић, који?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Миле? Сведок сарадник број 1, у то време, ово дакле о коме Ви говорите, на Овчари, видели сте га тамо, видели сте га у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Видео сам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да је и он тукао и малтретирао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, он је био један од водећих што се тиче тога. Тачно знам где је стајао, стајао је са леве стране улаза у хангар и сваког заробљеника који је прошао шутнуо ногом у дупе, сваког значи, није он тукао никаквим палицама, никаквим, не знам...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док су улазили у хангар?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Док су улазили у хангар, значи он је стајао испред хангара, а о том господину ја бих Вам још много тога могао рећи, мада надам се да ми нећете ускратити то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он после Вас остао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, јесте остао је, ја сам му, моје искрене речи су му биле упућене да му није место тамо, хвалио се цифрама, хвалио се бројкама, изводио људе, убијао их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле изводио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је изводио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Из хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте Ви то видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, видео сам када је изводио, ал нисам видео када их је убијао. Али видео сам када је изводио људе и није тројицу, него петорицу, чак и тог ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чему Ви то знате, када нисте видели, видели сте да је извео петорицу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, зато што је сваки пута после тога долазио као пашче, само што није дахтао и хвалио се како је ушприцао, како је ликвидирао заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то време док сте Ви у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, док сам ја у хангару, можда је то било и више кад сам ја отишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време док сте Ви били?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Значи док сам ја тамо, то је радио, значи, пет лица и тог странца једног, да ли је он био Француз, или новинар, ја не знам шта. И када је одлазио, мени је лично рекао да је Нади поклонили двадесет франака са посветом, одакле му двадесет франака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле када је одлазио, нисам разумео?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је то рекао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Када су одлазили, значи, када је њихова јединица одлазила за Београд, значи ја сам се поздрављао, ја и Јандрић Небојша смо се поздрављали са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви имали некакав разговор са сведоком сарадником број 1 тада на Овчари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да. Значи сваки пута када је долазио, хвалио се, рекао сам му да је млад, да не сме то да ради, да ће једног дана имати психичке проблеме због тога. Он је и признао то мени, рећи ћу Вам и када, има ту све, он је то и признао да има те психичке проблеме, зато и јесте онаки каки је дошао овде, да му није место тамо, да треба да одлази одатле и на крају, на крају сам га послао «у пизду материну», значи задњи пут када ми је пришао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте Ви у овом смислу, дакле у овом делу везано за сведока сарадника број 1 рекли да након што га је Мирољуб отерао и када је онај трактор дошао и отишао са заробљеницима, ја сам схватио да ми ту није место и претпоставио сам да ће заробљеници бити стрељани, па сам нешто у том смислу рекао том сведоку сараднику број 1 да му није тамо место, јер је редован војник, јер је млад и знам да није отишао док сам ја тамо био, после не знам.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја нисам хтео пред истражним судијом ништа да причам о сведоку сараднику број 1, мислим да ме разумете зашто, значи када сам дошао да дам своју изјаву, нисам хтео никога да теретим, нити сам хтео о никоме ништа да причам. Нисам хтео никоме ништа да стављам за врат. Рекао сам и да нисам ни видео ни војску, да нисам видео ни Наду, да се неком својом изјавом заштитим, знам да се против Шљиванчанина, Радића и Мркшића води поступак и да неком својом изјавом, како да Вам кажем, заштитим, значи војску, да при томе некога овде не оптеретим нечим неком својом изјавом. Значи, једноставно сам пазио шта сам причао, колико сам могао да пазим, значи нисам причао о неким догађајима итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте видели тамо војску? Рекли сте, била су два војна полицајца?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Поред сваког аутобуса два војна полицајца, поред улаза војна полиција, око хангара војна полиција, мислим да је чак и један старешина био са њима. Мислим, не мислим него сам сигуран, да је у хангару, значи,

био стол за који су прилазили заробљеници, да је ту седео један официр, шта је по чину ја не знам, да ли је поручник или капетан, не знам шта, само знам да је брка, у СМБ униформу је био обучен, не знам ко је, не знам одакле је, значи нисам га познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете војна полиција? Како их познајете?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Бели опртаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је то? Бели опртаци и сви они су били у тим белим опртацима?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они остали када сте Ви напустили Овчару, да ли су они остали после Вас?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико се ја сећам, јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су, дакле, по Вама били и док је тај трактор, док су људи увођени у тај трактор?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они и на који начин одржавали ред у унутрашњости хангара, било на који начин обезбеђивали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, колико ја знам, јесте био неко ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изузев тог пописивања?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, колико ја знам, јесте било неког реда. Е сад, ко је тај ред вршио, ја тачно не знам, али знам да после, значи када су сви заробљеници постављени тамо, значи, око зидова или како већ иде, да после тога није им неко тек тако прилазио, није дозвољавано да их неко туче, јесу прилазили људи, распитивали се, да ли зна неко о некоме нешто или тако даље. Е сад, ко је то тачно радио, ја не могу рећи, јер не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете око два или три сата поподне да је дошао тај комби код Вас кући?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И само сте Ви ту ушли у тај комби?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Само сам ја отишао и успут су стајали и купили су неке људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били пре тога?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте били пре тога?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Како где сам био?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, пре подне рецимо?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пре подне?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте време били својој кући?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Био сам и у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Били сте и у касарни?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесам, био сам и у касарни, али ћу Вам објаснити како сам био. Значи, ја сам Дукић Николи «Гици» дао један аутомобил «Лада самара», шта је он радио и где је ишао са њим немам појма, само знам да га је покидао, дошао ми је јавити да се аутомобил налази негде између кафане «Сајмиште» и касарне. Отишао сам да видим шта је са аутомобилом и видео сам да много људи иде у касарну. Отишао сам и ја. Видео сам тамо четири-пет, не знам ни ја, колико аутобуса, видео сам заробљенике, видео сам доста људи око тога, нико никога тамо није тукао, плували су се по прозорима, претили, псовали итд. Ту сам

видео и Ђапала, ту сам видео и Мирољуба, ту сам видео и Куштру, ту сам видео много људи, и Гицу и Јовицу Кресовића, не знам кога више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин, Љубоја, Милојевић?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Драговић?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се да сте их видели тамо?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам Вас добро схватио, Ви сте дошли на Овчару и присуствовали изласку заробљених из предзадњег и задњег аутобуса?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сте после били дуго времена, ја бих рекао у хангару и видели сте те људе, да ли је било жена, деце?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Једна жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једна жена?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико се ја сећам да, седела је у ћошку, значи са десне стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Млађа, старија?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Средњих година, плава, у сукњи, средњих година, поред ње близу ње је седео тај Салаш, Вулић Звонко изнад кога сам ја пуцао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Вуковарчанин?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још кога изузев тога Салаша, да ли сте још кога препознали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па јесам, препознао сам још неке људе које сам знао, рецимо, ја сам угоститељ по професији, знао сам их из угоститељства и неке овако, био је ту један Перко Саша, био је ту неки Чалета, да ли је Звонко или Анте, неки Подружић или Бодружић, не знам тачно Анте, био је Јањић Боро, тај Самарцић, он је станао чак и близу мене, био је аутопревозник, познавао сам тог што кажу да је Надин пословођа, тај из «Наме», само не знам како се он зове, њега сам виђао у «Нами», у бару, на другом или трећем спрату, горе је био бар, постављен бар, тамо сам често тог човека виђао, плав, плав човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, што нам причате о њему, јел сте и њега видели тамо у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате како се зове?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када смо већ код тога, да ли је Нада била на Овчари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је и она на Овчари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знам, јесте, знам и зашто ме то питате, ја сам рекао у мојој изјави да нисам видео, хтео сам једноставно да је заштитим, исто као што сам хтео да заштитим и војску. Јесте, била је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њу сте видели, али за Станка не рекосте да сте га видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја нисам ни у једној изјави рекао да сам видео Станка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то кажем.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па не могу се сетити да сам видео Станка, не могу се сетити, искрено Вам кажем, не могу се сетити. Видео сам тамо и Драгицу, видео сам и Панту Неготинца и Дашића, и сведока сарадника број 2, и Ђапала и многе, многе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Наду видели на Овчари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па то је било, ноћ је пала, вече је било, не могу Вам тачно рећи колико сати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није била тамо кад сте дошли, када сте је први пут запазили?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Касније, значи, ја сам већ био увелико тамо, касније је дошла, мрак је био, углавном, да ли је то шест-седам сати, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је улазила у хангар?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Била је у хангару, ако треба да Вам нацртам где је била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је и у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, била је и у хангару са Хаџим Елвиром, значи, стајала је испред стола на коме су пописивали заробљенике, значи поред стола.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је била тамо и када сте Ви отишли, да ли је остала после Вас?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не, не, отишла је прије мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишла је пре Вас?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Отишла је прије мене. Ја бих, ако немате ништа против, о сведоку сараднику број 1, што знам његова сазнања, о њему што знам, ако немате ништа против?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О коме?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: О сведоку сарадник број 1, шта је чинио и шта је радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта желите господине Мугоша? Нисте чули, видели сте да је у пет наврата извео пет људи, нисте чули никакве пуцње, када се враћао назад у хангар, хвалио се како их је пошприцао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Хвалио се, тако је, увек се хвалио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте га увек упозоравали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Упозоравао да може имати психичких проблема једног дана због тога што чини, то сам радио током целог рата, покушавао сам да га спречавам, једноставно нисам могао са њим да изађем на крај, дахтао је као пашче, рекао сам Вам, значи објаснио сам, он је доживљавао рат као хорор филм, а себе као главну улогу, увек се хвалио цифрама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када се изашли напоље из хангара, да ли сте видели негде лешеве тих људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не. Нисам видео лешеве, како је он то описао, да је постојала рупа, значи, преко пута хангара, није истина, није истина да је била преко пута хангара, ја јесам видео нешто ископани, али за неких десет-двадесетак метара од хангара у правцу Грабова, значи са леве стране јесте било земље, али да је било преко пута хангара, није истина, то је лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, он рече да је то оно за укопавање тог неког артиљеријског оруђа?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Могуће да је због тога, знам да је била нека набацана земља, чак и на асфалту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли једно од тих пет лица које је он извео, можда тај пословођа Наде Калабе о коме нам рекосте, да сте га видели тамо?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да видео сам, плав човек, у тренерци је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је можда и њега извео напоље?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извео је и њега напоље?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, видео сам када га је извео. Могу Вам тачно описати где је стајао, тачно, значи, могу Вам нацртати, уопште није проблем никакав, могу Вам нацртати распоред хангара, могу Вам нацртати где је ко стајао, све могу да нацртам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је имао од оружја он тада?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: «Бровингову петометку». Ја сам рекао да је имао шкорпион.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сачмара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Сачмара, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао још шта од оружја?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Имао је две бомбе, ја сам рекао у изјави, да је он имао, да је дужио као курир капетана Радића и «шкорпион», међутим, он «шкорпион» тај није носио редовно, носио га у акцијама, али на Овчари није имао. На Овчари је имао «бровингову петометку», две бомбе и имао је појас, значи, ловачки појас са патронима, који му је био полуокренут, значи, није му стајао равно овако, него полуокренут, значи он је глумио каубоја тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиштољ неки, није имао, нешто?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, никакав пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слушали сте га када је он овде казивао, па је он причао о «шкорпион» од Станка итд., па му га Ви одузели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ма какав «шкорпион», он лупа глупости, човек не зна шта прича. Какав «шкорпион», био је брата мили са «бровинг петометком», какав «шкорпион», глупости. Ја се искрено надам да ће ти људи једног дана пронаћи, да ће се сигурно уочити трагови сачме. Какав «шкорпион», то су измишљене глупости, као што је све ово измислио. Ја знам да је он у Новој улици на раскршћу Богољуба Вукаловића три заробљеника, Цирбе су се презивали, знам да се један зове да ли Жељко или Мирослав, не знам тачно, значи малтене целу породицу, иза уништеног тенка, пуцао је у њих, а претходно их је послао према хрватским положајима и пуцао им је с леђа, на тај начин их је побио, причао је. Ником није дозвољавао да их однесе, да лешеве однесу, да склоне. Причао је да треба да их свиње разносе. У улици Три руже у једној акцији заробили смо два цивила који су нам рекли да су Јехови сведоци и молили су нас да остану код своје куће, то сам им дозволио, нека остану, немам ништа против. Ми смо напредовали даље, он се

вратио, затворио их у купатило и бацио им две бомбе. После тога је дошао и хвалио се с тим. Нисам више знао шта са њим да радим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд он са Вама?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Он је свуда био, њега сте могли видети свуда, он је главињао, лутао, то нико није знао, капетан Радић није знао где се он налази. Он је за капетана Радића причао да га треба убити. Чак смо у дворишту, када је капетан Радић Станкове грлице хранио, чак смо га питали, да ли је он стварно Хрват, мислим човек хоће да зна ко му је у кући, на шта је он говорио негативно, каки Хрват, какве глупости, сведок сарадник број 1 је у том дворишту био. Дакле, у центру града, рекао сам Вам, када смо дошли до она три моста, склонили смо се у једну зграду, а то је била пре тога градска кафана. С друге стране моста пришао нам је цивил са подигнутим рукама, пришао нам је, увели смо га унутра, образложио нам је где се налазе цивили да не би бомбардовали, не знам шта радили, ту је био и Горан Иванковић, и Јандрић Небојша и Цетиње, и Дукић Милан, мислим и Смедеревци да су били ту, када смо ја и Јандрић отишли да поставимо ону заставу, то сам рекао на хотел, он је тог човека тамо убио испод степеница, то је причао после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок сарадник број 1?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Сведок сарадник број 1, тако је. Онда, у баштама улице Душана Вергаша, када је причао да му је брада упала у измет, није му брада упала, упао је цео до браде у септичку јаму, па га је вероватно било срамота, па је тог човека убио, неки педесетогодишњак човек, отприлике око педесет година, старији човек. Сведок сарадник број 1 ме је 2001. године посетио у Лаћарку где сам се настанио са својом женом и са неким његовим радним колегом. Питао сам га како ме је пронашао, рекао ми је он је полицајац, он зна све. Причали смо ту о свему и свачему и на крају сам га питао, да ли је био и на Косову. Каже: јесам, био сам, каже, али брате, овај пута сам послушао твој савет, нисам учествовао активно у борбама, овог пута сам скупљао стоку и увозивао у торове. У марту 2003. године, или је то било, не могу Вам тачно рећи да ли је то било прије убиства или после убиства премијера, посетио ме је у ресторану где сам радио. Ни дан данас не знам како ме је пронашао и како ме тај човек проналази и долази до броја мог телефона, никада ми то неће бити јасно. Са Кинезом ме је посетио и било је то навече, негде седам, осам, девет сати, тачно не знам колико је било. Знам да је био мрак, звецкао је оружјем, причао да ће убити свакога ко га буде споменуо, причао је да ће убити Станка, Мирољуба, Наду, све, значи, породице, кога год буде требало, само ко га буде споменуо. После тога, може Вам Кинез рећи како сам се осећао, вероватно је видео да сам дрхтао, није ми баш било свеједно. После тога, након дан или два, не знам колико, звао ме је на његово радно место. У то време он је обезбеђивао водовод, нисам ни знао шта обезбеђује. Први пута ми је причао да неће дозволити да заврши у затвору, да има децу, да ће дати све од себе да тамо неће завршити, ако буде требао да побије целе породице, он ће их побити. Други пута ме је звао када је ишао на неки, мени је тако рекао, на неки разговор у Београд, вероватно код истражитеља Хашког трибунала. Сваки пута сам покушавао да га смирим, колико сам могао. Трећи пут ме је позвао и директно ми је рекао у лицу, каже: брате, ја ћу да рокам, или си са мном, или си против мене. Па ја кажем: кога ћеш да рокаш? Каже: убићу Станка, убићу Мирољуба и бангавог Каменог. То су његове речи. Ја само говорим оно што јесте. Нисам знао шта учинити, нисам знао како се поставити, рекао сам му немам, ја лично немам никакво наоружање, рекао ми је није наоружање проблем, ја обезбеђујем магацин наоружања, ово је овде, каже, магацин. Нисам знао шта да му

кажем, рекао сам: ајде ми обезбеди бар кутију метака, каже: који, само кажи који, то уопште није проблем. Рекао сам му 7,65, онако махинално. Каже он: сада не могу, али сутра. Сутрадан сам ишао као на посао, значи налазио сам се на пола пута од њега, значи од његовог радног места и моје куће када ме је звао телефоном и рекао: дођи. Дошао сам на његово радно место и на његовом радном месту ми дао кутију метака 7,65. Хтео сам у једну руку да мисли да сам му савезник. Нисам хтео, нисам знао како са њим, како се поставити према њему. Био је растрешен, уплашен, ја Вам то не могу описати какав је лик био, причао је накриво. Уста су му бежала у страну, видео сам бес у његовим очима, срџба, не знам како више да га окарактеришем. Ја још морам да додам да је мене посетио његов адвокат у притвору, господин Бранко Душић и понудио ми да будем сведок сарадник. Ја сам том господину рекао овим речима: да бих био сведок сарадник, ја сам требао нешто да видим, а да сам могао нешто да видим, ја сам требао да будем на тој рупи, а ја на тој рупи био нисам. Према томе, ја сведок сарадник не могу да будем. И рекао сам му у лице: за разлику од Вашег сведока сарадника, ја ћу одавде, ја то кажем и овој господи, овде свима, ја одавде могу да одем само поносно и поносно како сам и дошао. То је био мој одговор њему. Још ме је господин Душић питао: имам ли сазнања да ли је сведок сарадник број 1 уопште био на рупи? Господин је Душић устао и пришао ми, пружио руку и рекао да сам оставио изузетно висок утисак на њега. После тога није долазио више никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви о тим његовим плановима, у које, ето, увлачи и Вас, да ли сте обавештавали Станка, Мирољуба?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја са Станком и Мирољубом нисам контактирао, нити сам знао њихове бројеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте имали контаката са њима?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам једини контакт имао са Каменим. Једино са Каменим сам имао контакт, са другим никим. Кинеза сам први пут видео када је дошао код мене у «Круну», након не знам ни ја колико година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли Ланчужанину за то?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Причали смо, да, причали смо о томе, мада нисам хтео да га помињем да је и њега хтео ликвидирати, никада то нисам хтео рећи. Човек је и овако тешко болестан, још да му и ово кажем, па не би се баш најбоље осећао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко изузев сведока сарадника број 1 изводио људе ван хангара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Изводио је Зорић Стеван, колико ја знам, али тај човек је изводио људе и одвозио их на «Велепромет», није их изводио да убија, колико ја знам. Чак сам и ја једно лице извео и сместио га у један аутомобил и послао кући. То је мој комшија. Зове се Владимир. Ја тачно не знам његово презиме, али мени није проблем да сазнам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да је он русинске народности?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, он је русинске народности, ја тачно не знам како се он презива, али није проблем, ја ћу сазнати и број телефона, и адресу и да ли хоће да дође да сведочи, све ћете то добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неко тако изводио, изузев Зорића, Вас?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мислим да је и Мирољуб чак некога извео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате ли који су то људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не могу Вам тачно рећи. Ја сам, кажем, био сам скроз лево, значи код тог трактора, а ово је било неких тридесет-четрдесет метара од мене. Значи хангар није 20 са 20, него питај бога колико 40 можда метара са 20,30.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, много већи, у сваком случају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали заробљени? За Самарцића рекосте да је био претучен, био је крвав итд. Како су заробљеници изгледали? Прво, како су били обучени?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па, неки су били у цивилу, неки су били у болничким тим одорама, баде-мантилима, како хоћете, неки су били у белим мантилима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је било у униформама?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не, само су имали значи једна видна тачка од униформе су биле њихове чизме, то су жуте неке, канађанке, тако су их звали, а они су их носили у то време, значи, малтене, сви непријатељи, значи сви Хрвати, сви који су били са спорне стране, носили су те чизме и тако смо их распознавали, по чизмама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, изузев чизама, друга одећа на њима је била цивилна?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Била је и цивилна, била је и болничка, белих мантила, чак су неки доктори били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било људи у завојима, превијени, са гипсом, са штакама?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико ја знам, један је био са гипсом, како се он презивао, мислим Нађ, имао је ногу до колена у гипсу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је користио штацие какве, какво помагало те врсте?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисам то видео, видео сам тај Перко Саша да је имао на образу да је имао фластер са газом онако, то сам видео. Па можда је још неко био, не могу се сетити толико тих детаља, али било је тих који су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је по Вашој процени било људи у хангару заробљених?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па, мислим пазите, ја могу тачно да кажем из ових списка, можда је било и преко двеста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, зато и наглашавам ово по Вашој процени и по Вашем сећању, колико?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Може бити, преко двеста је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко двеста је било?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Преко двеста, мислим могу Вам рећи тачан број по овоме свему, по списима, мислим да је било преко двеста, мислим да је било преко двеста. Многи су одведени, многи су, дакле ти војници који су били заробљени у болници и они су одвезени за «Велепромет», много је ту људи одведено. Само ја бих овим путем молио да се јаве, да се ти јаве који су слободни да кажу, да дођу, да кажу све, да се види, да се чује, да се сазна права истина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази сте рекли нешто у смислу: могло би се рећи да је Мирољуб био газда. Он се за све питао. Па ако при томе остајете и сада?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја остајем, свакако, ја остајем при томе, ипак је Мирољуб био ауторитет. Ја не могу да кажем да је он неком нешто наредио тамо, ја то нисам чуо, ја то нисам видео, али с обзиром да је то што јесте био, био је ипак ауторитет и остајем при тој изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То газда значи, дакле, да је он био неки ауторитет за Вас?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, за мене, за све остале, значи нас Вуковарчане који смо били тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ево ја бих Вас питала, мало да се вратимо на овај почетни део када сте рекли, када сте дошли на Овчару, па сте рекли да су претресали Љубан Миљановић и Горан Мугоша Куштро. Да ли је још сем њих неко вршио претресање? Овде спомињете још један крупни човек чијег не можете да се сетите имена. Да ли је и он претресао или је само био у том шпалиру, како сте га ви назвали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То није шпалир, ја се извињавам, то није шпалир.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У тој групи која је стајала између аутобуса и хангара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Значи то су три особе, значи једна с једне, друга с друге стране, кроз средину су пролазили један по један заробљеник. Поред њих је стајало то треће лице.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИ-ПЕТРОВИЋ: Интересује ме, јесу само њих двојица вршили претрес лица која су излазила из аутобуса?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, само њих двојица, нико више.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: На који начин су вршили претрес? Јесу их рукама додиривали, или су они само избацивали ствари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесу, рукама, али то је било онако површински, како да Вам кажем, ако су нешто напипали, нешто тврдо, рекли су да одбаце итд.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесу они сами те ствари одлагали, ти људи који су излазили или су им они вадиле ствари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не, сами су одлагали, нико није њима вадио и бацао, сами су одлагали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ – ПЕТРОВИЋ: А да ли сте Ви видели, шта су све одлагали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја не могу тачно рећи шта су све одлагали, али било је ту и оних лисница, вероватно возачких дозвола, личних карти, новац, ствари од вредности итд., итд.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је уопште било шта, да ли знате, да ли је било шта остало код њих у смислу личне карте или било којег другог документа или су све што су имали код себе?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико се ја сећам, одбацивали су све, колико се ја сећам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Све су вадиле и остављали ту, одлагали су?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Све, да ли је неком нешто остало, ја то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро, реците ми ти људи који су стајали поред њих, значи у наставку до хангара, како сте рекли стајала је једна група људи, шта су они радили? Рекли сте да су ударали, али да нису моткама и не зна чиме, како су их ударали, чиме и шта су радили уопште, што су стајали ту?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па то је тај шпалир који је био описан на погрешан начин.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ја Вас то питам, зашто људи стоје у тој групи, да не назовемо, Ви кажете шпалир?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То не знам ни ја зашто стоје.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта су радили ти људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па рекао сам Вам, да су док су ови улазили, значи да су их ударили, шутали, значи, ако је неко неког препознао ...

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рукама, ногама, је ли то?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Рукама, ногама, неко чак и кундаком, колико се ја сећам. Молим?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта сте рекли? Ништа нису имали при себи од неког оружја, оруђа?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Оружје су имали, сви су имали оружје.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли су их ударили са тиме или не?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мислим да је чак неко и кундаком ударао, али не знам ни ко је тај човек, ни одакле је.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли знате, да ли су их сви ударили или је неко ударао, а остали су стајали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па онај ко је успео да удари, јер су претрчавали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А шта су други радили, што су ту стајали, да ли знате шта су уопште радили? Да ли су викали, јел су нешто говорили, што је било потребно да они стоје ту, из ког разлога?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То не знам ни ја.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не знате зашто су стајали, да ли су нешто говорили, да ли су викали на њих или било шта друго?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па сви су викали, свако је могао да виче, свако је ...

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И ко је стигао, тај је ударио, је ли, тако сте рекли?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ко је успео у том претрчавању да удари, тај је ударио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Добро. Рекли сте да су онда ушли у хангар и да је ту било, сад сте рекли, око двесто људи. Каква је била атмосфера у хангару? Шта се дешавало? Је ли неко пописивао, јесу људи стајали, седели, лежали, шта се дешавало уопште у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Неки су, слушајте, неки су стајали од заробљеника, неки су седели, зависи, не могу тачно да кажем, рекао сам, како су седели, куда су седели, на које начине су били распоређени. Прилазили су једном столу који је био негде, нећу да кажем да је то било на пола хангара, али то је било, значи, од врата, значи с леве стране улаза у хангар, на средини, значи, ту су прилазили и давали податке о себи.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Како су прилазили? Јел неким редоследом или их је неко произивао или показивао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па не знам да ли их је неко прозивао, али колико сам видео, ишли су редом, значи редом до првог, значи кренули су од крајње десне стране.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А ко је седео за тим столом? Јел неко седео?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Рекао сам да је седео један крупнији човек, знам да је имао бркове, да ли је имао чин капетана или поручника ја не могу тачно рећи, јер ја тог човека сам први пут тада видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Сем њега, поред њега, да ли је још неко био?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Како мислите?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ко је пописивао те људе, узимао податке, разговарао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само је он узимао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Само он.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И они су се после враћали на своје место?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, да, сви су се враћали.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А рекли сте да је ту била и Нада неко време. Шта је она радила док је била ту, је ли она стајала, шта је радила?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Она је стајала, мислим, она је стајала близу тог стола, рекао сам да ја то могу тачно нацртати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јел причала с неким, шта је радила уопште, што је стајала?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, стајала је, причала је, сад с ким је причала тачно ја не знам, мислим да је чак и причала са тим, што кажу да је био њен шеф, колико ја знам, то није био њен шеф, тај човек је нешто друго, он је био шеф набавке, а не њен шеф.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је још с неким разговарала од заробљених, или само са тим својим шефом?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја мислим да је само са њим разговарала и да је, кажем Вам, била је у друштву Хаџић Елвира, нон-стоп је била са њим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А колико дуго је она била ту, да ли знате, колико се задржала у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па не могу Вам ја сад тачно рећи колико, можда, пола сата, сат, мислим, рекао сам, то је давно било, ја не могу се сетити многих детаља.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А да ли је она имала неко оружје, да ли сте видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није имала, или нисте видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ма не, у сукњи је дошла, какво оружје.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не знам ја како је дошла, ја Вас питам, да ли је имала?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Дајте молим вас, какво оружје, ко би јој дао оружје.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Није имала ништа?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ништа.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нити од неког узела, евентуално у неком моменту или било шта?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ма јок. То су глупости што је тај сведок изјавио, он је свој злочин приписао једној жени.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Реците ми, да ли сте видели када је Нада изашла из хангара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Где је онда била?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Више се није вратила.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, не, где је била када је изашла из хангара, где је отишла?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не разумем, нисам Вас разумео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Питала сам Вас, да ли сте видели када је Нада изашла из хангара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, видео сам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте видели и где је отишла после тога?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па вероватно кући.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не вероватно. Да ли сте Ви видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нисте, видели сте само да је изашла и Ви сте остали, је ли тако?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Зато што је и Хаџир Елвир са њом отишао. Заједно су дошли, заједно су отишли.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А када сте Ви изашли из хангара, да ли сте је тада видели још ту, било где?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нисте је више уопште видели. А не знате како је она могла да оде? Кажете да нисте видели аутомобиле? Да ли сте било где у некој близини Овчаре, тог, уствари добра, да ли сте било где видели неки аутомобил?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па било је аутомобила.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па Ви сте рекли да нисте видели око трактора, испред и иза. Да ли је уопште било неких аутомобила?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па било је окол паркираних возила, шта ја знам, ја сам рекао онога момента када сам видео да су заробљеници ушли у трактор, ја можда нисам ни обраћао пажњу да ли за тим трактором неко иде или не иде. Кажем ја нисам видео да ли је неко отишао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А где су била та возила паркирана?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Поред хангара, како хоћете, с леве, десне стране.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Је ли пуно било возила?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па није, није, углавном је тај комби довозио и одвозио људе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А људи који сте рекли да су долазили, видели сте да су људи долазили, одлазили. Па јесу долазили са неким возилима, јесте видели да неко долази возилом, да одлази?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, долазили су, тај Зорић Ћево је долазио са возилом, сведок сарадник број 2 је био.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Потпуно су се слободно кретали, дођу, буду, одлазе, како ко?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Дођу, виде, оду, било је свега, било је возила, ја нисам рекао да није било возила, него да нисам само видео да је неко возило отишло.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, да, ја сам Вас и питала да ли сте видели да је било? Рекли сте овде, када сте дали своју одбрану: претпоставио сам да ће заробљеници бити стрељани, па сам нешто у том смислу и рекао сведоку сараднику број 1, да је он редован војник, да не би требао да присуствује, то знате. У чему сте Ви то претпоставили, одакле Вам таква идеја да би они могли, јел сте рекли да ће бити размењени, један део ће бити, па шта ја знам, па одакле Вам претпоставка да би могли бити стрељани?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја Вама не могу такав одговор дати, али сам одећао неку чудну атмосферу, значи, нешто се дешавало, за шта ја нисам знао, било је комешања, било је свашта тамо, али да Вам кажем тачно како сам дошао до тога.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Знате, то је једна врло опасна претпоставка, да претпоставите да ће људи бити стрељани, заиста.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Када сам их видео, значи, када сам видео да су ушли у трактор, био сам сигуран у то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али, можете ли мало објаснити, кажете атмосфера је била, каква то атмосфера је била необична да претпоставите из ње да ће то толики људи бити стрељани, који буду одвожени? Да ли је неко причао о томе, да ли је неко нешто наређивао, јел знате, претпоставити из чиста мира?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Није нико, колико се ја сећам, није нико причао о томе, ја нисам чуо, можда је неко и причао, ја нисам чуо, ја сам рекао где сам се налазио, где сам био.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су, како су људи изгледали, јесу изгледали агресивно, љути, јел сте из тога могли закључити, из њихових поступака?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па било је, било је доста агресивних.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли су били ратоборни, да ли су се свађали и из чега сте могли доћи, да ли можете описати мало?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Чудна нека атмосфера је била, били су људи љути и ратоборни и свега, пазите, то је један дан после ослобођења града. Многи су људи изгубили своје ближње, многи су тражили освету, свашта се тамо дешавало, свашта је тамо било.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је неко пуцао ту испред на Овчари, да ли је неко у ваздух пуцао или у неком правцу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Само сам ја пуцао у хангару, а вани, да ли је неко ...

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, то сте рекли. Него, ван хангара, јер сви су имали оружје?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, ја то нисам чуо, ја то нисам чуо, вероватно због тога што је радио агрегат, ја сам Вам рекао, и за сведока сарадника број 1 шта

је радио, али ја нисам чуо те пуцње, вероватно због тог агрегата. Ја само знам да је прелазио и хвалио се шта је радио.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, мислила сам ту, да ли је неко од ових људи пуцао рецимо у ваздух или у неком правцу, не мислим на сведока сарадника број 1 да је одводио људе, него овако, да ли ту неко ко се налазио је пуцао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мислите да је било рафала итд.?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, у том смислу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не, сто посто не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Пошто кажете да је била напета атмосфера, па да ли је у тој атмосфери још неко евентуално реаговао на неки такав начин?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, таквих ствари није било. Само сам ја опалио тај метак у хангару и нико више.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А реците ми испред хангара, је ли било пуно људи, ко је био, да ли територијалци, да ли војници, да ли је било милиције, ко је био?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Било је територијалаца, било је и активне те војне полиције, значи, војника, било је и резервиста, било је и добровољаца, колико ја онако из сећања, колико могу да закључим да су добровољци по начину одевања, по не знам чему још.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А колико је људи било, рецимо, испред хангара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам тачан број.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта су они радили?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па шта су радили? Викали, урликали, обилазили, улазили, излазили, шта су радили.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нико није давао никакве наредбе, нико ништа није усмеравао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја наредбе нисам никакве чуо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли сте Ви чули?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ништа, ништа у смислу наредби.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте да сте Ви изашли и стали на одређену удаљеност од хангара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Са тог места где сте стајали, је ли сте могли све да чујете и да видите шта се дешава?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисам могао, рекао сам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У ком правцу сте стајали? Је ли према хангару или према дворишту, каква је Ваша могућност била да то чујете, рецимо и да видите?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Рекао сам, ово је хангар, значи ово је хангар, ово је пут, значи, лево је пут за Грабово, ја сам од хангара неких 50-60 колико метара био, ту сам био значи, вамо према путу да идем кући који је водио, значи, пут за друго пољопривредно добро «Дубрава» и један пут који је водио у правцу Сотина. Е тамо сам био, одакле сам то посматрао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Је ли у Вашем видокругу, произилази да је у Вашем видокругу био трактор, да сте видели људе који улазе, значи видели сте целу ту атмосферу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, ја сам видео трактор, ја не кажем да нисам видео.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И могли сте да чујете, не знам колико сте рекли, двадесетак метара, колико сте рекли да сте били удаљени од хангара, од људи који су излазили из хангара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте. Како мислите да сам чуо, када њих двадесет ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Па питам, да ли сте могли, ја не знам, ја Вас питам да ли сте могли да чујете неке гласове?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Вас занима, знам шта Вас занима, Вас занима ко је наредио?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не ко је, да ли је, не ко је, ја Вас питам, да ли је, да ли сте могли да чујете, ако је неко наређивао, да ли бисте Ви чули у том смислу, обзиром на удаљеност?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја то нисам чуо, рекао сам Вам да је општа бука била тамо, да је тај агрегат радио, да је то маса људи, да у маси људи који вичу, који галаме, који урличу, не може се тако нешто чути.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само ћу Вас још нешто питати. Рекли сте, такође, у истрази у једном моменту, да њих двојица, то се односило на Станка и Мирољуба, да Вам не читам цео тај део, су харали пре и за време рата а и после рата?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја сам то тако изнео, то је можда мени ...

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта сте тиме, уствари, хтели да кажете?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мени је то можда мало излетело из уста, харали, то је истражни судија тако написао, није важно, могу да објасним то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, управо то Вас и питам.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Видите овако, пазите. Мирољуб и Станко, они јесу били неке вође, они јесу били неки организатори, значи пре самог рата, пре самог тог дешавања, они јесу у рату били вође, они јесу после рата били на руководећим местима, они јесу одлучивали о многим стварима у граду. Мирољуб је био, да ли начелник, да ли, не знам ни ја шта ТО, Станко је био народни посланик, колико се ја сећам. Станко је био командант батаљона, вероватно сам због тога и рекао, што је био на деловању мог правца, значи, говорим после рата. Ја сам био на граници, чувао сам границу, био сам и по зими и по љети и по снегу спавао сам у шатору, био сам у блату. Станко ме никада није хтео заменити, нека његова јединица, зато сам му можда то и замерио, па сам вероватно због тога то и рекао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У ком смислу сте то мислили, харали, само сам то хтела да објасните. Јасно ми је да су они били ту главни.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То је мени онако излетело из уста, а ето, истражни судија је то тако записао, мада ја нисам ништа лоше с тим хтео да кажем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Рекли сте, такође, да је Мирољуб, могло би се рећи, да је Мирољуб био газда, он се за све питао. Да ли су

се могле донети неке одлуке без његове сагласности и да ли је неко други, уопште, могао донети одлуку сем њега и евентуално Станка по овом што сте Ви изјавили у складу са овом реченицом?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, али ја не могу рећи да је он могао неке да нареди. Мени лично, пазите, ми морамо разлучити две ствари а то је мирнодопско доба и стање рата, то су две различите ствари. Рецимо, и ако нисам хтео њега да послушам, нисам хтео, није ми могао ништа. Е сад, да ли је он могао да неком нешто нареди или не, то морате питати њега.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Знам, али Ви сте били ту присутни доста времена...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесам, био сам присутан.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: ...како сте рекли, проводили са њим у друштву, значи видели сте начин на који је он, евентуално, давао неке војне наредбе или било какве?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Он није давао никоме војне наредбе.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Онда, у ком смислу сте рекли да је био газда? Газда је неко ко ипак има, значи, неку предност над осталима. Шта сте с тим хтели да кажете?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Има приоритет, значи због његових ...

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У ком смислу приоритет?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Због његових пријашњих радњи и због његових дела које је учинио током рата, због његових идеја које је изводио током рата, зато је и био то што јесте био.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нисте ми само објаснили, у ком смислу мислите да је био приоритет и у ком смислу газда? Је ли значи да је он давао неке наредбе, у војсци се дају неке наредбе?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па приоритет, јер тако смо га гледали, као неког нашег вођу, као, како да Вам кажем, неког ко је нас представљао, ко је био бољи од нас, коме смо се ми дивили и тако то.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Је ли он доносио неке одлуке или нешто, вероватно, јер је на таквој функцији био?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знам, он је доносио одлуке за време борбених дејстава.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесте поштовали те његове одлуке, у том смислу Вас питам?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, то је било уз сагласност ЈНА и те одлуке сам поштовао.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: И Ви и други, претпостављам да се нису противили?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И ја и други, сигурно.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јер сте тако Ви рекли, само Вас питам да протумачите ово што сте Ви рекли кроз ту реченицу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, да, никакав проблем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Шта кажете?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Никакав проблем, кажем, све могу да протумачим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да, ето то у ком смислу сте то рекли да је био газда у смислу, он се за све питао, значи, ако се неко пита за све, претпостављам да се његове одлуке ипак испоштују?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, знате како, ми смо све сами њему говорили, да Вам искрено кажем, ми смо прилазили њему исто као, како да Вам кажем, десило се ово, десило се оно, нека он одлучи како ће бити и шта ће бити и после рата и за време рата итд. Рекао сам Вам, имао је приоритет у односу на нас све, значи, гледали смо га као неког нашег вођу, као некога ко је својом храброшћу, својим залагањем, једноставно заслужио то да буде.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: А реците ми само још, какав је Нада Калаба статус имала?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Никакав.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Да ли је она уопште нешто, пошто је заједно ту била у кући?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Никакав. Хранила је капетана Радића, кувала је, прала га.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи помагала у кући, то Вас питам, у том смислу, па не би се рекло да је то никакав статус, заиста, ја ипак тако мислим.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па добро, ја се извињавам.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само у том смислу шта је радила, нисам мислила уопште у смислу војном, него уопште какав је статус, пошто је била у кући, пошто је била супруга ...?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, ја сам схватио другачије.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, таман посла, мислим какав је статус имала, мислим шта је радила, у том неком смислу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Значи, била је у својој властитој кући, где смо често имали састанке и ту сам је често виђао. Кувала је, кувала је кафу, чак је прала. Не може онај сведок сарадник број 1 рећи да му се униформа испрљала, јер га је Нада прала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Јесте је поштовали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Како да не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Какав сте однос према њој имали, у том сам Вас смислу питала?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Сви су је поштовали, била је изузетна жена, једна од ретких која је остала у оно доба тамо.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Али то значи да она није доносила никакве одлуке, у том смислу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, откуд ће она донети такву одлуку, шта Вам је. Где она може, ко би њу питао да донесе одлуку.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Рекао је оптужени да је у јединици у којој је Мирољуб Вујовић био командир чете, он био командир одељења. Колико је то одељење бројало бораца?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико је то одељење?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Колико је то одељење бројало бораца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Пет.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Пет?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Воркапић Дражен, Чанација Никола, Николић Предраг, ја и Косаревић Михајло.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Добро.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И имао сам болничара, извините, Крагуљац Јован.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Колико је било тих, таквих одељења у тој чети?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Али ја не знам колико је било тих одељења, чак нисам ни знао да сам припао тој чети. Ја знам за то моје одељење којем са ја био ето неки командир.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Је ли су то била стрељачка одељења или је било неких других врста одељења?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Како мислите стрељачка одељења, у ком смислу?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па постоје различита одељења, стрељачка, одељење минобацача, одељење митраљеза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него под дејствима борбеним, наоружању, да ли је то минобацачко одељење, стрељачко, интендантско, то Вас пита заменик?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не, то је стрељачко одељење које је ишло у прве редове, значи у акцију чишћења ослобађања града од непријатеља.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је у тој чети било и неких других врста одељења, осим стрељачких?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико ја знам, не. Имали смо пратећа одељења, пратеће водове, позадинске водове итд., итд.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Колико је било водова у тој чети?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико ја знам, пазите, ми морамо прво рекао сам, да разграничимо две ствари: формацијски у миру и формацијски у рату.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Само ме у рату занима?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У рату, не знам колико је било, јер су многи људи долазили добровољци резервисти, многи одлазили, много рањених, много дезертера, па како већ хоћете, шта је већ било, није ни важно. Рекао сам Вам, да сам у задњу акцију ишао са осам људи. У задњу акцију, то је била цела чета, осам људи, а Станка сам срео...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цела чета осам људи, а Ваше одељење пет људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То је било одељење, значи када сам био командир, значи, чете, значи када сам постављен званично за командира чете после Мирољубовог рањавања, значи у ослобађању, значи после Конгрес школе, када смо ишли према Бошко Буха насељу, нас је било осам. Толико сам људи постројио, али смо имали пратеће јединице, позадинске јединице, где је био мој отац, инсистирао сам да буде иза мене да ми чува леђа.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ја покушавам са тим бројем одељења и бројем водова доћи до формације колико је бројала бораца та чета којом је Мирољуб командовао, то ме занима?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не могу Вам ја рећи колико је бројала, јер се бројно стање стално мењало. Опет Вам кажем: многи су људи рањени, многи су отишли, многи су дезертирели, ја не могу да кажем колико је било.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Извињавам се, ја знам да чета отприлике теоретски броји око сто бораца, е сад ме интересује у односу на ту бројку од сто бораца, да ли је ту било више, мање и колико је, ако може да определи, а ако не, ништа?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па не могу да прецизирам колико је било, јер формацијски у том рату није било толико одељења, ни толико водова, објаснио сам како је било, ја не могу да кажем да је било сто људи, ја знам да чета броји преко сто људи, сто и десет људи, ја сам био после рата командир чете, знам тачне формације, али у томе свему ја не могу да кажем колико је било људи, јер опет кажем, многи су рањени, многи су отишли, многи су дезертирали, не могу, дакле, да кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па ја сам то поставио питање, управо зато што знам да је ту био, шта је био и да има знање везано за то, па ме сад занима, да ли је то, да кажем, у односу на уобичајен број лица у чети, већи број био или мањи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мањи.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Просечно?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мањи број, пуно мањи број. Кажем Вам да смо ишли, мало нас је ишло у те прве редове чишћења, али смо имали, затим, рецимо, редовну војску у коју су ишли са неким нашим старијим, искуснијим људима и који су обезбеђивали те наше положаје. Али, значи на прве линије смо ишли, углавном, млађи, смелији и одважнији.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У истрази је нешто говорио о томе и данас на главном претресу, данас је на главном претресу рекао да му је, колико сам ја схватио, ако сам добро разумео, Мирољуб рекао да је сменио Јакшића. У истрази, то је страна 3., говори о томе, па каже, то је други пасус, негде пред крај рата у Вуковару, односно пре ослобођења, дошло је до смене на челу територијалне одбране Вуковар и то тако што је Мирољуб сам сменио Јакшића, који је до тада био командант, ја нисам то видео, већ сам одмах после тога био са Мирољубом и Станком, па су обојица причала да су га они сменили, односно отерали итд., па је Мирољуб постао командант итд. Значи, питање је: да ли је и Станко то говорио, да ли су њих двојица заједно причали и каква су његова сазнања с тим у вези, да нам мало појасни?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам то објаснио где сам их видео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Није спомињао Станка, па ме занима

...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, рекао је да су били Мирољуб и Станко заједно, када је Мирољуб то рекао, тамо код «Велепромета», је ли тако?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, код «Велепромета», ја могу поновити, никакав проблем није.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Колико је времена боравио он на Овчари, колико сати, знам да је рекао да је био мрак када је отишао, отприлике да каже, колико је он времена био тамо?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја? Па рекао сам, од 2-3 сата после подне до 7, 8, 9, колико је било сати, нека буде 9, ево, увече, од 15 до 21 сат.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Рекао је да је тамо видео, између осталог од ових оптужених и Периф Јовицу. Како је био обучен и шта је имао од наоружања и где је био?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико ја знам, од наоружања није имао ништа, а како је био обучен, мислим да је имао горњи део СМБ униформе, да ли блуза, да ли, шта је било не знам, али доле не знам шта је имао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Где је био?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Где се налазио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Њега сам видео ван хангара, нисам га видео ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је улазио унутра?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па нисам, можда је и улазио човек, али не могу да кажем, значи њега сам видео ван хангара, знам да је причао, мислим да је чак причао са Миланом Војновићем. С ким је он тачно био, ја не знам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У којој је он био јединици, је ли он Вуковарчанин?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ко? Перић Јовица?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да, да.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Он није био ни у једној јединици, он је побегао, он је отишао из рата.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па откуд он сада ту ако је побегао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Па откуд он сада ту ако је побегао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па дошао је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Када се вратио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када се вратио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мислим да је пар дана или тај дан, не знам тачно, не знам тачно, можда тај дан се вратио. Па ето чуо нешто се дешава, па отишао. Знам да је отишао из Вуковара за време борбених дејстава и није се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тамо га није било и видели сте га први пут баш тај дан?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, једном се појавио, јесте.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Шта је рекао, с ким је био Перић тамо на Овчари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Колико се ја сећам, да је он био, пазите, ја нисам рекао с ким је био, него сам рекао с ким је причао, мислим да је причао са Миланом Војновићем, мислим да је био са Радетом, не знам, не могу Вам тачно рећи. Али пазите, то су многи детаљи којих ја треба овде да се сетим, али време је то, морате разумети.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Каже да у једном тренутку му Мирољуб Вујовић каже да ће једна трећина заробљеника шта ће бити са њима, по трећинама, је ли, да ли он, значи да ли оптужени Ђанковић пита њега, да му да неко објашњење, на који начин ће се то реализовати, значи једну трећину разменити заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао да није коментарисао са њим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Каже у једном тренутку схвата када креће та, када улазе ти заробљеници у тракторску приколицу и када крећу, он схвата да ће бити стрелјани. Да ли говори нешто у том правцу Мирољубу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, ја сам био вани, када сам то схватио, значи када су ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је био присутан приликом одласка гардијске бригаде из Вуковара?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесам, 23., не 24. Поздравио сам се са њима и лично са сведоком сарадником број 1.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: С ким се још сведок сарадник број 1 поздравио том приликом од Вуковарчана, осим са Вама?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја не знам с ким тачно, знам да је са мном лично, значи са мном лично је био Јандрић Небојша, значи када смо се поздравили. Знам да је један војник Дујаковић Илија, који је био нон-стоп са мојим оцем, знам да се он поздрављао са мојим оцем. Било је ту доста Вуковарчана, било је ту, шта ја знам, не могу Вам ја тачно рећи, али тај камион, значи они су седали у камион, значи када су ушли ми смо се ту поздравили и они су отишли за Београд. Ја тврдим да је то било 23., а не 24.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је накнадно после свих ових догађања касније кад се сретао са сведоком сарадником број 1, каже да се сретао више пута, да ли је разговарао са њим везано за неку лекарску документацију коју поседује, евентуално, Вуја Златар?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Никада. Немам шта да коментаришем, човек је био тамо где је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Данас је рекао шта је имао сведок сарадник број 1 том приликом на Овчари, говорећи о том шкорпиону рекао је да није никакав шкорпион нити добијао од Станка, нити било шта с тим у вези.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ма какви, глупости.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: У истрази у другом исказу нешто говори о том шкорпиону сведока сарадника број 1 па каже: није тачно да сам му ја, наводно, узео шкорпион и вратио Станку, јер је он имао свој «шкорпион» који је дужио као курир капетана Радића.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам рекао да ја знам да је он дужио «шкорпион». Ја знам и сигуран сам да је дужио тај «шкорпион», знам тачно тај дан када смо причали у дворишту Станка Вујановића, са капетаном Радићем, шта је капетан Радић по националности, да је он «шкорпион» стављао за појас. Ја знам тачно да га је он имао, али га на Овчари није имао. На Овчари је имао бровингову петометку и две или три бомбе тачно, не знам које, зелене бомбе, офанзивне, како хоћете и обучен у цивилну кожну јакну.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Пуномоћници?

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник) Да ли може да се сети, да определи, прошло је времена доста, када је рекао да је видео да је пола аутобуса се искрцало и остао је још један аутобус пун. Колико је то трајало, отприлике искрцавање ове половине и ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овог аутобуса?

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: ... дабоме и када је већ ту видео да ови људи ваде или се тражи оно што имају код себе да одстране од себе, колико је већ ту на тој гомили било тога и чега, да определи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па тачно колико је трајало? Не знам можда неких четрдесетак до педесет минута, не знам тачно, не могу Вам рећи колико тачно, а што

се тиче те гомиле, па није то била толико позамашна гомила. Било је ту доста ствари, можда је неко пре тога однео, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али то што сте Ви видели, то је питање?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То што сам видео, не могу рећи да је била нека велика гомила.

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А да ли може да се сети којих ствари, ако може, наравно, давно је било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је, лиснице са документима, новац, итд.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па објаснио сам, новац, ствари од вредности.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, за то време које је определио, шта је он лично радио, где је био, где се налазио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Рекао сам, стајао сам на врху, значи на равној површини изнад степеница, личним, значи, како да кажем, личном својом вољом ето обезбеђивао на неки начин да ти заробљеници туда пролазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али они пролазе кроз тај, кроз ту масу људи у облику слова В, а Ви сте ван тога, ако сам добро схватио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам ван тога, они су унутар, значи, хангара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, добро.

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, он је нешто говорио о томе да је пуцао том малокалибарском пушком, описао је то, да ли може да се сети када је то било, отприлике од момента његовог доласка па до одласка?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ноћ је била, вече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је времена прошло од рецимо Вашег доласка па до тога?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Од мог доласка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја могу да кажем да је то рецимо било у седам сати, седам, осам, не знам ни ја тачно, а дошао сам, ето у 15 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па питање је ако се сећате, господине Ђанковићу, да определите ...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја отприлике, пазите, ја Вам отприлике могу рећи, ја Вам не могу тачно рећи колико је било сати. Али отприлике Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је у сваком случају било пре него што је дошао трактор?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, пре него што је дошао, у сваком случају.

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е, то дошао трактор, да ли може да се сети, када је дође трактор?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Када дође трактор? Па рекао сам, да сам изашао ван, значи био сам вани, чекао, у међувремену ...

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ван хангара, је ли тако?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ван хангара, тако је, чекао у међувремену да наиђе неки превоз да ме одвезе кући, значи то је била ноћ, нека буде девет сати.

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Тад видите тај трактор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте отишли и када је трактор дошао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Кад је трактор дошао, значи, ја сам отишао око девет сати, нека буде десет-петнаест минута пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога, толико је, дакле, и времена требало да људи уђу у трактор и да трактор оде?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ма да, петнаест-двадесет минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Он је говорио, каже о Вујановићу и Каменом па каже: дошли су знатно касније. Па мало да определи, то је тако, наравно рекао, шта у односу на шта знатно касније, на који догађај, у које време?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја о Вујановићу нисам говорио ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не Вујановић, рекао је за Ланчужанина.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам рекао за Ланчужанина.

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е да, да, ја сам побркао, тачно видим да сам овде бележио једно друго име, да, о Каменом је говорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Милојевића. Рекао је за Ланчужанина и Милојевића.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да, да, мене занима, када је то знатно касније у односу на шта?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знатно касније него што сам ја дошао тамо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ако може мало «знатно касније» да објасни?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знатно касније, била је ноћ.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не, не разумете, време, говоримо о времену, разумете, не о ноћи, дану.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не разумем ово питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ја сам га то питао и у сваком случају пре доласка трактора, такође.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, пре доласка трактора.

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Шта је са овим одвођењем људи из хангара у приколицу, он помиње сведока сарадника број 1, поменуо је још једно име, да ли се још некога сећа?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Извињавам се, ако можете да поновите?

АДВ.РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите, поновите Ви, боље да не интерпретирамо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Значи изводе људе из хангара у приколицу и Ви кажете, ту видите сведока сарадника број 1, је ли тако, још има једно, поменули сте?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја нисам рекао да сам видео сведока сарадника број 1.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Него?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја нисам рекао да сам видео и сведока сарадника број 1. Ја сам рекао да је маса извела ван.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: А да ли сте некога препознали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не. Био сам удаљен педесет метара, најмање педесет метара.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Рекли сте то за сведока сарадника број 1 да је био водећи, што се тога тиче, ја понављам Ваше речи.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисам рекао да је био водећи.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не знам шта то значи водећи и чега се то тиче?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја нисам рекао да је био водећи.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Па видећете када записник буде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Водећи у чему?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Па да, па питам? Ја њега питам, водећи у чему?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам чуо.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Кажем што се тога тиче.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја то нисам рекао.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, ако нисте рекли, има времена.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: По чему он може бити водећи?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Па рекли сте што се тога тиче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У малтретирању можда, у хангару, у малтретирању некога у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не могу ... Ја сам рекао где је он стајао, значи, када је у том шпалиру пре тог шпалира, значи ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро рекли сте и то да је стајао тамо лево на самом улазу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То сам објаснио, али да је био водећи ... Можда сам рекао да је први био ту, у том шпалиру, али да је био водећи, то не знам, не сећам се.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Видео је ове из војне полиције ту. Да ли сећа да ли је видео у то време док је боравио на Овчари, како приказује, да ли је видео неког официра и ако јесте, којега?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам рекао да сам видео за тим столом да је седео један официр, не могу да кажем шта је по чину, рекао сам да ли је поручник или потпоручник.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли га је познавао, да ли га је раније виђао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, нисам га познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сам Вас добро схватио, да рекосте да је имао бркове?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Имао је бркове, колико се ја сећам. Колико се ја сећам имао је бркове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то је једини официр кога сте Ви видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Једини официр кога сам ја видео. Можда је ту било још официра, међутим, ја Вам не могу рећи да сам видео, рекао сам где сам се налазио, у хангару скроз, лево, значи код трактора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Значи тог расходованог трактора.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: У којој је јединици и шта је радио сведок сарадник број 1?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У којој јединици?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да, где је био у којој јединици?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па он је био у јединици капетана Радића, колико ја знам, он је требао да буде његов курир, а не да буде ово што је био.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Добро, био његов курир. У ком сте онда вас двојица односу у борбама, на ратишту, ван тога били, у каквом односу Ви и он?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У каквом односу? Па ја сам га после тих злодела што је он радио, ја сам га сваки пут саветовао шта треба и како треба да се понаша, заробљенике смо прослеђивали до команде. Он се увек налазио ту негде и увек је некако долазио је до њих, па их је успут ликвидирао и рекао сам да се он стално хвалио са цифрама и рекао сам да сам му стално говорио да ће једног дана имати психичких проблема. Гледао сам на њега као на млађег брата. Гледао сам не само на њега, него на све редовне војнике, нисмо им дали да иду на прву линију, нисмо им дали, једноставно смо их чували, ето како могу да Вам дочарам то.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Он описа како се понашао сведок, саслушани овде, заштићени, да ли он је нешто његовом старешини капетану Радићу рече, пожали се, пренесе, сугерира у вези са овим о чему је говорио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знао је капетан Радић шта он чини.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Не, да ли сте Ви са капетаном Радићем причали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање, Ви у том смислу на било који начин?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: А што бих ја када неће неко други, што бих ја? Ја сам покушавао, рекао сам, да спречим колико сам могао.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Када је био горе на Овчари, за време свог боравка, да ли је видео сведока сарадника број 2?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да га је видео.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Окривљени је рекао да су поред врата аутобуса стајала по два војна полицајца, да су полицајци били око хангара, да их је уопште ту било. Интересује ме којој формацији су припадали ти војни полицајци?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то знате?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли зна ко их је распоредио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам. Ја сам рекао да сам их тако затекао.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А не зна о томе ко би их могао распоредити?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па не знам, вероватно њихов старешина.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли су у једном тренутку полицајци, војни полицајци, забранили улазак у хангар?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја се тога не сећам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Кажем, ја се тога не сећам.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је он извео једног свог комшију који се зове Влада, који је био Русин, по националности, да је извео Вујовић некога, да је Зорић неке извео. Да ли је војна полиција спречавала то извођење?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао је да је стално долазио неки комби који је довозио или одвозио људе, да ли је неко од заробљеника отишао тим комбијем?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да ли је отишао комбијем, ја не знам, али ја знам да сам овог кога сам ја, значи Владу Русина, комшију преко баште, да сам га, можда сам га чак и у комби сместио, не сећам се, али верујем да је то био неки «Хундаи», колико се ја онако, кроз маглу, сећам да сам га у цивилно возило сместио и послао кући. А да ли је комбијем ко одвежен, нажалост не могу да кажем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Овде каже да је из његовог исказа произлази, да су ту били добровољци, територијалци, ЈНА, војна полиција, интересује ме, какве су релације биле између њих у погледу командовања, у погледу издавања наређења, у погледу ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште мислите?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, него ту, ту на Овчари, поменуо је Ланчужанина, поменуо је војну полицију, поменуо је територијалце, поменуо је да се Вујовић за све пита, поменуо је неког официра ЈНА, а каже не зна ко је наредио ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није, није чуо, није чуо.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Интересује ме, да ли је било неких наређења, упутстава и тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћнице, он је рекао да није чуо, питан је у неколико наврата, он никакве наредбе није чуо ни од кога.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Само још једно питање: Какав је ово, можда је то он објаснио, али ја можда нисам чуо, рекао је да је био један трактор у хангару унутра, а рекао је претходно ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Покварен, покварен, да, без точка.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Торпедо, зелени.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Нисам чуо, у реду. Добро, немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Окривљени је рекао да је сведок сарадник извео плавог човека из робне куће. Да ли је видео куда је одвео тог плавог човека, једно, а друго, где се Нада Калаба налазила у то време, у хангару или испред?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У хангару се Нада Калаба налазила, а где га је он одвео, вероватно на страниште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо о сведоку сараднику број 1, говоримо о извођењу једног плавог ...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Плав човек, значи равна коса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надин пословођа из робне куће.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да ли је он Надин пословођа или није, ја то не знам, али знам да је човек радио у «Нами».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то, то, да је радио у «Нами», е то, ја се извињавам.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Човек је радио у «Нами», виђао сам га тамо, али да је он Надин пословођа ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е у том тренутку, то Вас пита пуномоћник као и ја, у том моменту, где је Нада?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нада је у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај је отишао, извео га, одвео га ...?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И после се вратио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после се вратио? Нада је за све то време у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нада је цело време у хангару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И Нада је тамо провела, ја не знам, можда пола сата, не знам, не могу тачно да кажем, колико, можда пола сата, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Поменуо је, такође, да је Ланчужанин дошао касније, после комбија којим он долази и да је видео да је разговарао са Вујовићем. Будући да је рекао да је себи дао задатак да проматра, шта је касније било, где је био Камени, да ли је био у хангару, да ли га види у вези са трактором?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да га је видео у хангару.

НАТАША КАНДИЋ: Када одлази? Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да га је видео у хангару. Кажите.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па не знам колико још пута треба ту ствар поновити. Видео сам Каменог у хангару, причао са Мирољубом, Кинеза сам видео, значи, са десне стране више у хангару, него ван хангара, Маре је био унутра, Цецу нисам видео, уопште га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И после тога их нисте уопште видели?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: После, не знам колико се дуго задржао, нисам их видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, тако смо Вас схватили.

НАТАША КАНДИЋ: Окривљени каже да се у једном тренутку онда када је схватио да ове воде на стрељање, да је отишао за Вуковар и такође је рекао да је врло често долазио у штаб код Станка Вујановића. Да ли је те вечери после Овчаре, био тамо, да ли је видео Радића, Шљиванчанина, Мркшића?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Својој кући, својој кући, шта бих ја радио код Станка ноћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отишао својој кући.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је следећег дана био?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, био сам и код Станка, био сам и код Мирољуба, био сам и код Бакића, и био сам свуга, ко зна куда сам све ходао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Преко дана, али не ноћу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не ноћу, него преко дана?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не ноћу. Ноћу се није толико кретало, колико неко мисли да се могло кретати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли окривљени зна када су Шљиванчанин, Мркшић и Радић обавештени о догађајима на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то овај окривљени зна?

НАТАША КАНДИЋ: Па сви се виђају, па он је сам рекао да се сви они сваког тренутка виђају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он уопште зна да су уопште обавештени?

НАТАША КАНДИЋ: Када им је речено, када је било разговора о томе?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте то, немојте.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја сам први пут то чуо од господина Шљиванчаина 96. године када сам се састао са њим у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте се са Шљиванчанином састали у Београду?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И са Шљиванчанином и са Радићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 96. године?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: 96. године, да у Београду, овде у Београду, и ја и Камени и Цеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте се састајали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па тако, пријатељски, долазили су, и капетан Радић долазио је код мене у кућу за дан ослобођења и спавали су код нас, дружили су се са њима, значи неко ко је исправан, са нама су се и дружили. Бар ја тако сматрам. Мада они у то време нису радили, значи, већ се причало увелико о нечему. Али сам се састао са њима, пријатељски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мислим, не знам шта има ту лоше у томе, ако се са неким састанем?

НАТАША КАНДИЋ: Колико је аутобуса видео да је стигло, затекао је два, да ли је било још неких аутобуса који су долазили?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Рекао сам два, један пун, један полупразан.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли када се видео са Шљиванчанином, Радићем и Каменим, да ли је то било пре или после подизања оптужнице против Шљиванчанина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мислим да је то било пре, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да је подигнута оптужница?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисам знао да је подигнута оптужница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате када је подигнута?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знам да се нешто дешавало, али шта се дешавало, не знам. Знам да их је Хрватска теретила за ратне злочине, знам да нису радили, али да ли је била подигнута оптужница у Хагу, ја то стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је на том састанку можда било разговора о томе, ко треба да преузме одговорност за Овчару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, то није био састанак, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је 96. година?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, то није био састанак, то је било пријатељско дружење.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, на том пријатељском дружењу, да ли се разговарало о томе?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Ко ће у случају да дође да преузме одговорност за Овчару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуномоћнице, то је јако сугестивно питање, јако сугестивно питање и немојте тако постављати питања. Да ли је на том састанку било ...? Мислим, сугестија тотална.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Можда треба и о Младићу нешто да кажем, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је окривљени чуо да се Нади Калаби приписује да неки кажу да је она уз помоћ сведока сарадника убила тог плавог човека?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, први пут сам то сазнао у притвору у Новом Саду, значи из списка које сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли да наставимо, сви траже паузу, а да, колега ја се извињавам, извињавам се колега.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Кратко питање: када сте дошли на Овчару Ви сте неке људе тамо познавали, од раније, а неки су Вам били непознати?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Међутим, приметили сте да и ти који су Вам познати, неки, а и ови који су Вам непознати, заједнички контролишу тај терен. Људе из аутобуса шаљу у хангар и тамо их држе под контролом. Да ли сте приметили да они имају неку заједничку команду, како се они координишу, ти Вама познати и ови Вама непознати?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нити ја разумем питање, нити ја могу да одговорим на то питање.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Како је било организовано, да ли сте приметили да неко организује?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Није нико организовао, затекао сам стање онако како сам затекао.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ко је био надлежан за то стање?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна он то, није чуо никакве команде, није чуо нико ништа да командује, буквално, нико, ништа.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Добро, можда има једноставније питање: Ви сте једног Вашег суграђанина нашли у хангару и одвели га из хангара кући, претпостављам?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, послао сам га кући.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Па, како то бива? Ви уђете у хангар, њега видите и ко онда дозвољава да Ви кажете тај човек иде кући?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесте, ја сам се у том смислу, ја сам се консултовао са Мирољубом, да овог човека, да гарантујем за њега, да је то мој комшија, да он нема никакве везе са овим, да је он електричар, да нам може пуно помоћи, то све стоји у мојој изјави, на шта је Мирољуб једноставно рекао: па води га кући.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: А која је функција Мирољуба, када се Ви са њим консултујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, мислим да је и то објаснио, и вођа, и ауторитет.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Па коме онда Мирољуб каже: овај мој борац ће одвести неког или овај војник ће некога одвести, ко дозвољава Мирољубу да дозволи да он неког одведе или не одведе?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам ко му дозвољава, да ли му неко дозвољава, ја сам се ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се он консултује са неким, ево Ви сте се консултовали са Мирољубом? Да ли се он са неким консултује?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Можда се консултује, ја не знам. То може Мирољуб да каже, ја не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, не знате?

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ја Вас питам конкретно.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Када сте се Ви консултовали са Мирољубом?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, ја се нисам консултовао. Ја сам само Мирољубу објаснио да је то мој комшија, да је он електричар, да нам је веома потребан, знам да је Русин, да знам да нема апсолутно никакве везе са ратом, да је човек, ем мршав, ем јадан, ем јадна породица, да није сто-посто био у рату и да једноставно тог човека желим да одведем кући. Тако сам му рекао.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Добро, и Ви га одводите кући. То је све у реду. Кажите ми само, када Вам Мирољуб каже: у реду, води га, је ли он то каже одмах, или каже: сачекај, морам некога да питам да ли је то могуће и да ли се дозвољава?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је јасно, одмах: води га. Добро, да направимо паузу? Молим? Добро, господине Ђанковићу, наставићемо са Вама после паузе од 20 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Настављено након паузе ради одмора од тридесет минута, а у 12,20.

Претходно, председник већа констатује да су у међувремену приступили браниоци адвокати Ђорђе Мамула у 9,45 и Илија Радуловић у 11,10, а да ли смо сад сви ту? Колега Мамула није ту, сви оптужени су ту.

Констатује се да су присутни сви, осим браниоца адвоката Мамуле, који ће приступити са закашњењем. Добро, да наставимо са саслушањем оптуженог

Банковића. Оптужени Банковић на даља питања исказује: Колега браниоци, изволите, прво, претпостављам, бранилац, адвокат Јелушић.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала. Молио бих оптуженог да објасни, додуше почео је, али није до краја објаснио, због чега је, уствари, испалио онај један метак изнад главе једног заробљеника у хангару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, ја нисам дао образложење на то питање. Тај момак је мене у ресторану где сам ја радио, тачно је овако било: дошла су њих четворица на вечеру, остали су до касно у ноћ, када је требало да затворим ресторан, пришао сам, молио сам да наплатим, момак је отворио новчаник, видно показао чланску исказницу ХДЗ-а и рекао ми: да ли може да плати са једним мртвим Србином? Ја сам рекао: ја бих радије у кешу, ако нема ништа против. Почели су ме малтретирати, изазивати, псовали су ми српску мајку, певали су усташке песме, ако треба ја могу и да певам те песме, знам их напамет, остале су ми у сећању. Звао сам два пута полицију. Нико није дошао од полиције, од представника власти. Звао сам телефоном шефа, он је дошао. Заједно смо отишли у полицију, разговарали смо на пријемном одељењу, значи у полицији, рекао сам да сам звао, човек ми је рекао да нико није звао. Били су сви наоружани, ја не знам како би се ико овде осећао да му неко дође за шанк и да му псује српску мајку и да прича како ће поклати и побити све Србе. Ја не знам како би се ико овде од вас осећао, како сам се ја осећао? То је образложење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, из тих разлога сте Ви, Ви сте га препознали у хангару, а реч је о Вулић Звонку?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: О Вулић Звонку, звани «Салаш».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Званом Салаш?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисам му знао ни име, него сам ето, Куштро је у некој својој ранијој изјави изнео његово име и надимак, тако да сам сазнао његово име, али нисам му знао име. Због тога је то био разлог зашто сам ја пуцао у хангару, али не да га убијем, него да га уплашим.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала. Само да одговори: колико је високо изнад главе, дакле, тај метак завршио, да ли је он био сигуран да тај метак не може ...?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Негде око два, два – три метра изнад главе, био сам убеђен да не може ником ништа, јер је ипак то малокалибарско зрно.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала. Молио бих даље оптуженог да одговори, да ли је сам дошао на Овчару, а ако није, с ким је био у друштву и да ли је сам напустио Овчару, ако није, са ким је био у друштву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рекли да сте дошли тим комбијем?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Са комбијем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са још десетак људи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Са комбијем, са, десетак људи је можда било унутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И комби је возио Миле Бакић?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Миле Бакић је возио тај комби. Е сад, ко је све био када смо одлазили ја не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, када сте долазили, да ли је неко био кога Ви знате?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Кога ја знам? Па био је Миле Бакић, био је Јовица Новоселац, ја мислим да је био и Николић Предраг.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Извињавам се да ли је било неко лице коме је надимак «Неша»?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да, ја сам у мојој изјави изјавио да је Јандрић Небојша заједно са мном напустио Овчару. Међутим, ја сам то донео то мало исхитрено, пошто сам претпоставио, не претпоставио, него тај човек је био цело време рата са мном, значи, непосредно у мојој близини. Само ћу да кажем да тај човек није био на Овчари, али сам донео ето такву некакву, на основу неког мог виђења, да смо заједно отишли, јер смо се нон-стоп сваки дан дружили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је питање браниоца било, да ли знате с ким сте напустили Овчару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Напустио сам, мислим да је исто комби, е сад ко је возио комби, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти овај комби?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Исти тај комби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Вутексов» бели комби?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја мислим да је «Вутексов», али из списка сам видео да је то комби од неког Зорића, приватни комби, али знам да је «Рено», то сам упамтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али исти тај којим сте и дошли, у том смислу?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Исти тај, знам да их је било више. Мислим, истих таквих белих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти такав?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Исти такав, да, било их је више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не можете да тврдите да је то управо онај комби којим сте и дошли на Овчару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не могу да тврдим да је то баш тај, али знам да је комби.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Да ли је тог дана на Овчари био и отац оптуженог, сада покојни Мића Ђанковић?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, не.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Реците ми, иначе, тих дана, у том периоду, шта је имао од возила Ваш отац, шта је возио, чиме се кретао по Вуковару?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Мотор «АПН-6», сиве боје.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Шта је имао од наоружања, од личног наоружања?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Од наоружања је имао онај немачки шмајсер, тако смо га ми звали, пикавац. Ја не знам тачан модел који је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све време, па и ових дана. Да ли је у међувремену био набавио неки аутомобил?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Аутомобил?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Дакле и на овај дан, ви говорите о 19.11. је имао само «АПН»?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па он је имао «АПН» до не знам којег доба после рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао аутомобил, никакав?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ма какви, његов аутомобил, његов приватни аутомобил је био у Шиду. Значи у Шиду је сместио жену и дете и његов аутомобил, а дошао је са аутобусом заједно, ја мислим са Вујом да су заједно дошли, тачан датум не знам и били су у јединици Дарка Фота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Још само једно питање, управо, оптужени је споменуо оптуженог Вују Златара, па ме интересује, рекао је да тог дана Вују Златара није видео тамо. Када га је видео пре тога и када га је видео након тог догађаја, да ли се може сетити?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Што се тиче Вује, ја сам рекао у мојој изјави, могао сам, опет кажем, да прочитам тачан датум када је рањен, ја сам рекао половином десетог месеца, нека тако и остане. дан пре тога сам га видео, можда исти дан сам га видео. рањен је у слепоподневним сатима, можда је било 12, 1, 2, није важно, био је дан. А први пут после његовог рањавања сам га видео у децембру месецу, значи пред Нову годину код његове куће, када сам га и посетио и није носио штаци, нисам видео штаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ.РАЈКО ЈЕЛУШИЋ: Хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, браниоче. Остали браниоци?

АДВ. ГОРДАНА ФРАНЦУСКИ: Када је почела демобилизација добровољаца?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја Вам не могу рећи када је почела демобилизација и да ли је уопште било демобилизације. Ја стварно не знам, не могу да одговорим на то питање.

АДВ. ГОРДАНА ФРАНЦУСКИ: Да ли зна можда ко је Андрић Ивица?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

АДВ. ГОРДАНА ФРАНЦУСКИ: Да ли се сећа неког Лазе из Новог Сада?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

АДВ. ГОРДАНА ФРАНЦУСКИ: И још да поставим питање: да ли се сећа, можда, Александра Ила?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, то су, ја сам то све прочитао у списима које сам добио ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не објашњавајте, не знате.

АДВ. ГОРДАНА ФРАНЦУСКИ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Говорио је о лицу Дамјану Самарцићу. Да ли можда зна шта се десило касније са њим?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: После момента ...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не знам, не знам.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: А да ли га је када је одлазио из хангара видео?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесам. Седео је са леве стране уза зид.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да ли је то било, значи, око 21 час?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па тако нека буде, око 21 час.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Хвала лепо.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: 20, 21 час.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио председниче већа, да оптужени мало појасни какве је то психичке проблеме имао сведок сарадник број 1 и да нам то детаљније образложи?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Он се стално вадио, стално је причао, значи током ових наших сусрета и 2001. године, када ме је посетио, не знам како ме је пронашао, никада ми то неће бити јасно, причао је, рекао је, уствари, да је овог пута, значи када је ишао на Косово, да је послушао мој савет, да није учествовао у борбама, да је скупљао стоку и да већ има последице онога што се дешавало, да не жели више ни

на који начин да учествује у ратовима, да једноставно, да сам му на неки начин помогао, колико сам могао, то ми је лично и признао. И једном приликом сам пролазио кроз Вогањ када је он, знам тачно где станује, када је ишао, да ли у продавницу, негде на путу сам срео, зауставио сам се, била је и жена моја са мном, питао ме је: где идем, ишао сам за Нови Сад или не знам, није ни важно, ја кажем: како си, он каже: оно твоје ме је све снашло, све што си ми причао све ми се дешава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Даље бих молио да појасни и да нам опише изглед, значи, како је то изгледао када каже да је изгледао као «пашче»? Мени тај израз није довољно јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, нешто је рекао у том смислу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да мало појасни, како је изгледао?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да ја се извињавам, ако сте тако схватили, ја сам рекао као пашче, само што није дахтао када је долазио и хвалио се са стварима које је чинио. Фаца је онако избезумљена, причао је у страну, значи бежала су му уста, значи пун беса, револта, не знам ни ја чега још.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Мислим да догађај, да ли на исти догађај, ја мислим у хангару ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У хангару приликом извођења ове петорице и враћања назад?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако је, тако је, значи сваки пут када се вратио, тако је изгледао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио да детаљније опише ове догађаје код «Три руже», значи и убиство ове браће Цибе?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Овако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, он је то детаљно описао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председниче, ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам ја добро схватио, само да нешто рашчистимо: то је он Вама причао, Ви томе нисте присуствовали?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја нисам томе присуствовао, али сам био у тим акцијама и био сам знатно удаљен од тога места. Што се тиче «Три руже» рекао сам ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је он причао шта је урадио?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Значи, заробили смо људе, молили су нас да их оставимо њиховој кући, нису хтели напуштати кућу, рекли су нам да су Јехови сведоци, да немају везе са ратом, дао сам им обећање, оставио сам их кући, напредовали смо даље, можда смо отишли двадесет, тридесет, педесет метара, колико даље, он се вратио мимо нас свих, нико није знао да се он вратио, затворио их је у купатило и бацио две бомбе. Када је то урадио, дошао је и рекао то нама шта је урадио. Рекао сам, ту је био Јандрић Небојша, ту је био, мислио да је био и Саша Радак, мислим да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, то је то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да, председниче, сматрам ја изузетно битним, не знам да ли Ви, али ја сам се надао да ће на те околности барем пуномоћници оштећених да питају оптуженог, јер то су још неких пет жртава за које постоји основана сумња да их је сведок сарадник број 1 лишио живота. Према томе, изузетно то сматрамо битним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је о рекао, имена, колико се сећа итд. и околности о којима му је сведок сарадник број 1 причао, практично.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Њих је било тројица, ова у «Три руже» двојица, у центру града једно лице и у баштама ул. Душана Вергаша једно лице, то је седам лица које ја знам, а он се хвалио цифрама преко двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви ни једном том догађају нисте лично присуствовали, него то је његова прича?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То је његова прича и то знају многи и верујте ми да је он то учинио и ја такве ствари не могу да гледам и ја нисам могао да идем за њим и да гледам шта он ради. На крају крајева, када сам схватио шта он ради, значи оне заробљенике које смо заробљавали, лично сам одводио код капетана Радића, долазила је војна полиција из команде која је била у улици Светозара Марковића, долазила су по два-три војна полицајца и та лица одводила у команду, где су даље, ја не знам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче, ја бих молио да оптужени мало детаљније објасни ове сусрете пред хапшење, сусрете са сведоком сарадником број 1, шта су тачно говорили, на који начин је он предлагао да се ликвидрају Вујовић и...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја морам да Вам скренем пажњу, сада браниоче и Вама и свим осталима, претрес је у овом делу јаван, као што видите, претрес је у овом делу јаван, према томе, немојте на тај начин помињати име било ког сведока сарадника.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Лапсус, али доиста, новине су писале све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, слажем се.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја ћу се потрудити председниче, извињавам се.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Извињавам се, узеху Вам реч, ја не знам, ако неко ко је исправан и ко је дошао овде да говори истину, па мислим да тај човек нема потребе да скрива и да се боји новинара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да на тај начин коментаришете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Добро. Ја сам само ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Закон је одредио неке ствари.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Схватам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви бисте желели да чујете детаљније о тим сусретима са сведоком сарадником и тако?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Јесте, како је рекао то, зашто ће им се осветити, о тим претњама итд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не знам шта можемо, то смо чули.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па рекао сам да ме, да ли прије убиства премијера или после, ја не могу сад тачно рећи ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватио сам да су била три та сусрета?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Три сусрета на његовом радном месту и једанпут на мом радном месту, где је дошао он са Кинезом. Кинез није учествовао ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касно увече итд.?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Касно увече, Кинез уопште није учествовао у том разговору ни једном речју. Само је он причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите, господине Ђанковићу, шта хоћу да кажем, браниоче, под фирмом, под видом детаљнијег објашњења нечега што је он већ објаснио, онда можемо увек му поновити питање, знате?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па једноставно да каже који су му били мотиви, шта је говорио, због чега ће се он осветити, првенствено, мојим клијентима, што је и успео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то је сад већ сугестија.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па он се, рекао сам, он се плашио да не заврши у затвору, рекао је да ће учинити све да не заврши у затвору. Рекао је, ако буде морао да побије комплетне породице, он ће их побити. Инсистирао је и стално је говорио за Станка, Мирољуба и Наду, нон-стоп је говорио за њих, њих се, изгледа, највише плашио. Наде се плашио, вероватно, зато што је спавао и зато што она веома много о њему зна, веома много, вероватно се због тога плашио. А друго ми није јасно. Овим речима, ако браниоцу одговара како је он мени то предлагао. Значи, рекао ми је у лице: брате, ил си са мном, или си против мене, бирај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, схватили смо. Да ли остали браниоци имају још питања?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРТИЋ: Мене интересује, када се срео са сведоком сарадником број 1 на Овчари, да ли му је сведок сарадник том приликом рекао због чега је он на Овчари?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не. Није ми рекао и уверен сам и убеђен сам у то да капетан Радић није ни знао где се налазимо, као у већини случајева током борбених дејстава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тако сте нам рекли.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да ли је сведоку познато у борбеним акцијама, шта је дужио сведок сарадник број 1 од наоружања?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: За време борбених дејстава, он је дужио аутоматску пушку и «шкорпион» који сам и ја видио када га је стављао у двориште капетана Радића за појасом, у дворишту Станка Вујановића за појасом.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Кроз питање ћу: да ли је, пошто је сведок сарадник број 1 био курир код капетана Радића, да ли је он вршио и некакво обезбеђење капетана Радића?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Да ли је ...?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не, нисам га видио. На какво обезбеђење мислите, на личну гарду, на не знам шта? Тако шта нисам видео, то су небулозе. Курир је нешто друго, а лично обезбеђење су сасвим десето, па ја мислим да ни мајор Тешић није имао обезбеђењ, имао је можда стражу пред вратима. Он није стражарио никада, он је спавао у кући.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Шта је сведок сарадник број 1 дужио када је извршавао наређења капетана Радића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Када је извршавао наређења капетана Радића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, да ли је онда знао које наређење, какво?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Ако зна, какво?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Како мислите шта је дужио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је јако широко.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Па ево, сада ћемо да кажемо. Када извршава наређења капетана Радића, да ли је оптуженом познато шта је он дужио од наоружања тада?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па рекао сам, аутоматску пушку. Опет не схватам то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Мислим, углавном смо то апсолвирали. И само још једно питање: да ли је капетан Радић, односно да ли је по сазнању окривљеног, ако окривљени зна, наравно, да ли је капетан Радић имао поверења у свог курира да му може издавати неке озбиљне задатке, ако зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тешко је очекивати од оптуженог да то зна.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То је изузетно тешко питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Не можемо очекивати да он на то нешто одговори.

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Хвала.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Али сам рекао, такође, да капетан Радић у већини случајева није знао где се сведок сарадник налази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево, то је суштина његове приче. Оптужени, да ли ко од оптужених има питања за Ђанковића, евентуално неки коментар? Нема? Има Златар Вуја.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Хтео бих само окривљеног да питамо, да ли се сећа сахране свога оца, да ли је сведок сарадник био присутан на сахрани?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Па ја не могу да се сетим у том, мислим, у стању у којем сам се налазио, али постоји видео касета, па ако није проблем, може се набавити и да се види, ако је био, сигурно је на касети снимљено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ВУЈО ЗЛАТАР: Добро, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Да ли има још питања? Нема. Хвала, господине Ђанковићу, можете сести на Ваше место.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Још само нешто ако могу да кажем. Ја се надам да ће тужилац после овога мога излагања сада учинити оно што је по закону, што се тиче сведока сарадника. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Оптужена Калаба Нада.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, госпођо Калаба. Ја ћу Вам поново поновити оне поуке, мада је беспредметно, чим сте Ви, наравно, одлучили да ипак изнесете Вашу одбрану. Дакле, по закону нисте обавезни изнети Вашу одбрану, не морате одговарати на питања које ћемо Вам, евентуално, поставити, можете се бранити ћутањем. Схватио сам да не желите да се браните ћутањем, а и да је оно раније опредељење уствари било само да сачекате док не сазнате шта говори или шта може говорити други сведок сарадник. Јесам ли у праву?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, реците нам све што мислите да треба да нам кажете у својој одбрани.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја ћу мој исказ започети са 19.11.1991. године. Тај датум је за мене веома битан, а Ви ћете схватити зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19.11.?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: 19.11. Схватићете зашто током мог казивања. 19.11. мој муж Станко је отишао на «Велепромет» да донесе храну која је стигла у град, која се делила грађанима. Затим да извади дозволе да што пре можемо отићи код наше кћерке која је била у Борову Селу код мојих родитеља, а до које ја нисам могла доћи, јер нисам могла изаћи из града. Затим да оде до касарне, до пријавнице касарне, да донесе, да види да ли су тамо Ненине и моје торбе које су остале приликом нашег

покушаја изласка из града. Око 12 часова, ја се извињавам, моји часови ће бити сви отприлике, ради тога што је прошло много година, много времена. Значи, отприлике око 12 часова кући су дошли војници и капетан Радић, који су били на свом задатку, који су обављали задатак 24 часа и том приликом у нашем дворишту избија велика свађа између капетана Радића и сведока сарадника број 1. Капетан Радић је од сведока сарадника број 1 одузимао оружје које је он довезао у његовом заплећеном црвеном «стојадину», односно «Застави 101». Када је сведок сарадник број 1 требао предати капетану Радићу пушку, црну пушку коју је држао у рукама, он је то одбио, уз веома вулгарне речи, сео у ауто и отишао. Отприлике око 13 часова кући је дошао мој муж Станко. Донео је нешто мало хране, донео је моје путне торбе, а дозволе није извадио, зато што је, како је он рекао, ред километарски, гужва, и срео је свог мајстора који га је учио занат и за њега је ургирао да добије дозволу преко реда, па му је било непријатно да извади дозволе и за нас, да тражи за нас. С тим што ми је Станко обећао да ће те дозволе извадити што пре, јер наша кћерка је била у Борову Селу, а Борово насеље још није било ослобођено, значи чим се ослободи, ми идемо. Између 14 и 15 часова, ја сам се затекла у дворишту наше куће и код нас је дошао Стево Зорић, звани «Ћево» који ме је замолио да позовем Станка да изађе напоље, јер га је он нешто требао. Ја сам то учинила и остала сам и даље у дворишту наше куће, тако да сам чула када је Ћево замолио Станка да га он одвезе на пољопривредно добро «Овчара», јер има информацију да су тамо заробљеници, а он тражи неке своје познанике, рођаке, то сам чула. Станко је пристао, с тим што је ушао у кућу, ја за њим, обукао је своју јакну од нове шарене војничке униформе, ставио је свој браон шешир на главу, а око појаса је имао његов трофејни пиштољ у жутој футроли. И Станко је отишао. Након Станковог одласка, можда неких пола сата или 40-45 минута отприлике, код нас је дошао Хацић Елвир звани «Хација». Хација нам је саопштио да је Борово насеље ослобођено, да се може ићи у Борово Село, пошто је знао да је Станкова и моја кћерка код мојих родитеља. Ја сам се пожалила Хацији да је Станко ишао да извади дозволе, али да то није успео и Хација ми је предложио да он и ја одемо до «Велепромета» и он ће нам те дозволе извадити, без чекања и без било каквих проблема. Ја сам на то пристала и Хација и ја смо отишли до «Велепромета». Ја сам остала у ауто, седела сам у ауто, слушала музику, он је отишао по те дозволе ...

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, што прекидам, али ја не знам ко су господа горе, ја мислим да су они саставни део суднице, да показују прстом цело време на оптужене. Па мислим ово је судница, нећемо сад техничке проблеме грејања. Али врло иритантно делује када показују прстом на поједине оптужене. Видим да сте Ви упознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, не знам, заиста ко су ти људи, не седе, добро, добро. Суђење је јавно, нисам ово доживео као неко ремећење реда у овој судници. Наставите госпођо Калаба.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Хација и ја смо дошли на «Велепромет» и он се веома брзо вратио. Извадио је сталне дозволе за излазак из града за Станка и мене и рекао ми је, односно питао ме је, да ли се слажем да он и ја зачас одемо до Овчаре, јер он неке нешто веома важно треба саопштити. Ја сам на то пристала и почела сам му говорити како је Станко на Овчари, како је одвезао Ћеву и како ћу се Станку одмах похвалити да је Борово насеље ослобођено и да нам је он извадио дозволе да можемо ићи код наше кћерке. Хација ми је рекао да он зна да је Станко на Овчари, да га је видео када је Станко долазио, а он полазио. Затим сам почела испитивати Хацију да

ли су тамо стварно заробљеници и шта ће бити са њима. Он ми је рекао да су они тамо и да ће бити пописани и након тог пописа да ће бити вожени за Србију. Када смо дошли на Овчару, прво што сам видела било је пуно паркираних аутомобила, видела сам метални сиви хангар и Хаџија и ја смо дошли до рампе код које су стајали војни полицајци у шареним војничким униформама. Пришли смо једном војном полицајцу са којим ме је он упознао, звао се Саша и док су Хаџија и Саша разговарали, ја не знам о чему, ја сам гледала околу, погледом сам тражила Станка. Затим су Саша и Хаџија рекли да ја кренем за њима, јер они нешто морају да виде. Прешли смо преко травњака и дошли смо уз зид хангара и уз тај зид смо дошли до великих отворених врата. Ми смо стали са десне стране на сам улаз, а са леве стране је био агрегат који је радио и са те леве стране ја сам видела Ћанија, којег сам упознала када је дошао у нашу кућу када је требао капетана Радића. Видела сам Јовицу Перића, којег тада нисам познавала, само из виђења, којег сам касније у нашем кафићу много боље упознала, затим видела сам нашег комшију Булић Милана - «Булицу», видела сам Александра Обрадовића, нашег комшију који је, касније, погинуо на ратишту у Босни, видела сам Дукић Николу и Савић Мирослава, које сам познавала из виђења, које сам, исто, касније упознала у нашем кафићу. Ми смо ту стали, а у унутрашњости хангара, околу уз зид, лево и десно, стајали су људи, односно заробљеници. На средини тог хангара био је стол за којим је седео војник. У том хангару био је развучен канап или трака у виду ограде, а са леве стране, одмах поред врата, односно између стола и тих врата, на тој средини, на једној бали сламе, седели су сведок сарадник број 2 и Мирко Војновић звани «Ћапало». Са леве стране нам је пришао сведок сарадник број 1. Сведок сарадник број 1 је тада на себи имао шарену војничку униформу, кожно јакну, за коју је рекао да му је то плен од тих заробљеника, жуте чизме, канађанке, за које су војници рекли да су носили само «зенговци», за које је рекао да су му те чизме исто плен од тих заробљеника. У рукама је држао своју црну пушку, коју тога дана није хтео предати капетану Радићу, а на рукама је имао црне кожане рукавице са исеченим прстима. На војничком опасачу имао је његове задужене пиштоље, што је задужио у нашој кући, ја сам била присутна, када је то задуживао, у једну плаву свеску са плавим корицама. Са десне стране је имао задужени пиштољ у жутој футроли, пиштољ «шкорпион», а са леве стране је имао његов задужени пиштољ «ТТ» у браон футроли. Поред тог пиштоља имао је његов заплењени нож, за који је рекао да се зове «србосек». Поред тог ножа и тог пиштоља, имао је резервну муницију за те пиштоље и 3-4 бомбе. Око главе имао је везану црвену мараму, односно око чела главе у облику траке. Када нам је сведок сарадник број 1 пришао, из цепа војничких панталона са стране, извадио је мали сјајни пиштољ који је показивао Саши и Хаџији, за који је рекао, исто да му је то плен од тих заробљеника. Мене то није посебно интересовало и ја сам гледала околу унутар хангара и са десне стране спазила сам мог радног колегу који је радио у робној кући у служби заједничких послова. Окренула сам се ка Саши и Хаџији и сведоку сараднику број 1 и рекла сам како сам видела мог радног колегу и како бих ја хтела да му приђем. Пошто су се војници који су стајали испред нас помакли скроз до стола, они нису дозвољавали улаз, њих тројица, четворица, отприлике, Саша и Хаџија су ми рекли ако ја то хоћу, да ја то и направим. А сведок сарадник број 1 је то веома вулгарно коментарисао. Ја се на то нисам обазирала, ја сам ушла у тај хангар и пришла сам том мом радном колеги који је био можда удаљен отприлике 10-15 корака од нас са десне стране, који је седео на поду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујете? Жале се да не чују, па ако можете мало гласније.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Који је седео на поду, када сам му пришла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сада то не могу рећи, ја ћу то у суочењу рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја ћу то у мом суочењу са сведоком сарадником број 1 рећи, је ли проблем, да не кажем сада име, већ када се будемо ја и он суочили и рећи ће он име, јер он зна то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле Ви знате како се зове?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Када сам пришла том радном колеги, он је седео, ја сам чучнула испред њега и прво што сам га питала, било је: откуд ти овде. Он ми је рекао како није успео изаћи из града, а да су му жена и деца у Цриквеници на мору, где има и кућу. Затим ме је тај човек питао, да ли ја знам шта ће бити са њима и ја сам рекла да сам чула да ће они бити пописани и да ће након тог пописа бити вожени у Србију. Затим ме је он молио, да ли бих му ја могла помоћи, тако што бих отишла некога да питам да ли постоји могућност да он не иде у Србију, већ да иде одмах код жене и деце. Ја сам му рекла да ја ту никога не знам, али да није проблем отићи ћу да питам оне са којима сам ја у друштву и прстом сам показала ка Саше и Хацији и сведоку сараднику број 1. Сведок сарадник број 1 је видео, и он је на себи имао плави дукс, дукс мајицу, фармерице и горњи део тренерке, као јакна и стално је навлачио тај свој плави дукс, јер му се видела крагна од тамно-сиве кошуље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Ваш колега са посла?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесте. Питала сам га зашто то ради, да ли он скрива део униформе, да ли се борио на другој страни, да ли је био у «зенгама». Он је то мени све негирао и рекао ми је да му је хладно. Ја сам рекла добро, умала сам из тог чучећег положаја, хтела сам да прођем, и када сам пошла, видела сам како на ногама има жуте чизме, жуте чизме за које су војници рекли да су носили само «зенговци». Питала сам га: када се ниси борио, када ниси био «зенга», зашто си обуо те чизме, шта ће ти оне на ногама? Он ми је рекао да је то добио у болници, да је то Весна Босанац делила свима онима који нису имали адекватну обућу. Ја сам рекла: добро и пошла сам. У сусрет ми је ишао сведок сарадник број 1 који је држао своју црну пушку овако и када ми је пришао, направила сам, можда, два, три, четири корака максимално, када ми је пришао, рекао ми је: кево, веома оштро, бесно, кево шта ти имаш да причаш са тим усташом и опсовао ме. Ја сам стала, он је пришао том мом радном колеги, шчепао га за руку, за мишицу руке и рекао му исто што ћу рећи данас на суочењу, не бих сада хтела рећи шта му је рекао, то ћу рећи њему. Повео је тог мог радног колегу и када је пролазио поред мене, ја сам га ухватила за јакну и рекла сам му: Шта ти је и где водиш тог човека? Он се окренуо и рекао ми исто што ћу рећи данас на суочењу. Сведок сарадник број 1 и мој радни колега су изашли том страном где је био агрегат, значи десно из унутрашњости хангара, а лево са спољашње стране. И они су отишли, ја сам пришла Хацији и питала сам га где он води мог радног колегу, за којег сам хтела да питам да не иде у Србију, већ да иде код жене и деце. Тада ме је неко ко је стајао поред нас, кога не знам, питао да ли је мој радни колега био усташа или није, да ли је мој радни колега убијао наше људе или није и почео веома да ме псује. Хација ме је само повукао за руку и рекао ми веома строго: Надо, ти се у ово не петљај, ми идемо кући, јер ја имам обавезе које су јако хитне. Ја сам се сложила, нисам ништа коментарисала и истим путем којим смо

и дошли, значи уз зид хангара, дошли смо до рампе, Саша, Хација и ја. Код те рампе у правцу жутих кућа када сам погледала, ја сам спазила Станка који је био у друштву Ћеве и још можда два-три човека, отприлике. И када сам га видела рекла сам Хацији: ено га Станко, идем да му се похвалим, да му кажем за дозволе и за Борово насеље, међутим, Хација ми је рекао: Надо, јако се журим, а ти ћеш се похвалити Станку када он дође кући. Ја сам рекла: добро. Сели смо у ауто и дошли смо кући, он из аута, нормално, није излазио, јер је журио, али ми је рекао да ће доћи касније код нас. Ја сам рекла: добро. Ушла сам у кућу и у кући су били Станков отац, Станкова сестра Нена, Вукица Окановић која је дошла заједно са њом из болнице, која је била у нашој кући, затим капетан Радић и његових можда 4-5 војника, капетан Саша Бојковски и његова два – три војника, Небојша Јандрић, Милан Лазаревић, Ђорђе и Мира Терзић, затим Александра, медицинска сестра и њен муж, презиме јој не знам, која је исто била за време рата у болници, и можда још наших пар комшија. Негде између 18 часова, 18,30, отприлике у кућу је дошао Станко и када је дошао ја сам му се одмах похвалила како је Борово насеље ослобођено, како нам је Хација извадио дозволе и како сам му се хтела похвалити за те дозволе када сам била са њим на Овчари неких можда 20-30 минута. Станко је рекао: добро, онда ћемо сутра отићи код наше кћерке и код твојих родитеља у Борово Село. Око 19 часова, отприлике, код нас је дошао Душан Војновић који је донео печено прасе, јер је то печено прасе обећао још током рата, када дођу Мира Терзић и Нена из болнице. Одмах после њега, можда отприлике пола сата, дошао је и Хација. Ми смо ту седели, причали, јели, капетан Радић је веома често излазио напоље, зашто ја то нисам знала. Око 23 часа отприлике, 23,30, кући је дошао сведок сарадник број 1 са својом траком том, марамом око главе, са својом пушком у рукама и капетан Радић му је рекао да одложи ту пушку и да скине ту траку са главе, и њих двојица су изашли напоље. Након можда двадесетак минута, отприлике, они су ушли унутра. Сведок сарадник број 1 је сео поред мене за сто и из џепа је извадио новчаницу од 20 швајцарских франака, не француских, већ швајцарских и исписао: Нади од сведока сарадника број 1, 19.11.91. Дао ми је ту новчаницу и рекао ми је да ми је то успомена и да чувам ту новчаницу. Ја сам питала: зашто, а он ми је рекао: па тако. Затим сам питала сведока сарадника број 1 где си ти одвео оног човека, зашто и где си га водио. Он ми је само рекао: кево, он је усташа, ишао је на испитивање, а ти ме више ништа немој испитивати, јер је капетан Радић веома људ на мене. Затим је устао од стола и отишао да спава. Ми смо остали ту још, седели, причали, и када су се сви разишли, легли смо ми спавати. Следећег дана 20.11.91. године, ујутру је Вукица Окановић замолила Станка да је одвезе на гроб њеног покојног мужа, до њене разрушене куће. Њих двоје су отишли, а капетан Радић и војници су почели спремати нашу гаражу, која је била претворена у магацин за пушке и муницију. Негде око 12 сати, отприлике, код нас је дошао Душан Данилчевић, Ненин муж из Борова Села и када су се Станко и Вукица вратили, Вукица је попаковала своје ствари, јер се селила код девера у кућу и када је Станко одвезао, када се вратио, он и ја смо отишли код мојих родитеља, код наше кћерке у Борово Село, где смо и преспавали. Да ли да наставим са 21., да ли и то треба? С тим што бих ја хтела ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви процените да ли је то нешто што Вам је неопходано да кажете у Вашој одбрани.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, ја ћу то рећи онако укратко, с тим што бих још хтела да дам објашњење о мом сусрету са сведоком сарадником у кафићу у Руми, јер за мене је то веома битно да кажем, исто. 21. када смо се Станко и ја вратили поподне кући,

отприлике, од мојих родитеља и од наше кћерке, ја сам морала исто да се вратим, када смо дошли кући војници су нам причали како су утоварили новац из вуковарске зграде СДК, цело то поподне и цело до подне, и ти војници који су били смештени у нашој кући мени су причали, како је сведок сарадник број 1 у вуковарској пошти нашао девизе, како је напунио те девизе у један ранац и по некоме послао код његове бабе у Пећинце. Када је дошао кући ја сам га питала да ли је то истина, а он ми је рекао само да су војници блесави, да су будале и да ја о томе не причам, јер капетан Радић још ако и то чује, биће јако, јако љут, јер је већ љут на мене. Касније навече смо седели и причали, а ми смо се договарали да почнемо о поправци наших кућа. За стрељање тих заробљеника ја сам чула у августу месецу 92. године, односно ја сам прочитала чланак из загребачког вечерњег листа који ми је дао Мирко Војиновић, покојни Мирко Војиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Звани «Ћапало»?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да. Тај чланак има мој бранилац који ће Вам приложити. Била сам запрепашћена изјавом коју је изјавио Јован Дуловић. Јован Дуловић је, иначе, дошао у нашу кућу и нама се представио као добровољац, а по професији писац. Пошто у нашој кући није било места за његов смештај, он је био смештен у кућу наших комшија, преко пута, Пајића. Јован Дуловић никада није отишао са војницима ни на једну прву линију, јер се изузетно плашио рата, пуцања, гранатирања. Када би војници дошли кући, он би њих стално испитивао о ратним дешавањима, о првој линији и о томе свему. Пошто војници дођу уморни, јер пуцају цео дан, понекад буду и дрски према њему, понекад му и лажу, он би то све записивао у своју свеску, као за његову књигу коју ће писати у Вуковару. И када сам прочитала тај чланак, уствари схватила сам да Јован Дуловић, пошто је он сам изјавио да је био међу нама, а да смо ми мислили да је он наш, односно он је био нечији шпијун. Из тог чланка, сам тако закључила. Ја бих сада дала исто објашњење што се тиче мог сусрета са сведоком сарадником у кафићу у Руми, јер ја, ипак, мислим да то мени много значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пре него што пређемо на тај део, то су ипак нека каснија дешавања, да останемо ...

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Али су везана за ово, све што сам испричала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не да останемо још на овом 19., 20. како већ ко каже, Ви тврдите да је то 19.?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је то 19-ти?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сам добила од њега ту новчаницу, те вечери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Рекосте између 13 и 15 сати сте Ви отишли прво до касарне, где је Хација узео пропуснице?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Станко је између 14 и 15 часова, отприлике у том времену, отишао. После можда пола сата или 40-45 минута после његовог одласка, дошао је Хација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро. Дакле, оно што хоћу да Вас питам, то је кад сте дошли на Овчару по тим неким Вашим проценама? Када сте дошли на Овчару?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Нека то буде, на пример, између 15,30 и 16 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15,30 и 16 часова?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Отприлике тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дан?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Био је дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Био је дан?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је дан и када сте отишли, рекосте остали сте двадесетак минута?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Када смо полазили, то је већ почео сутон, значи већ је почео онако, није био мрак, онај скроз мрак, али више није ни дан, значи почиње већ да пада мрак, сутон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У поступку истраге сте рекли да је Станко дошао са овим Петровићем?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, то је наш комшија, да они су ушли заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Између 19 и 20 сати? Данас рекосте око 18, 18,30.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја се извињавам, ја ћу дати исправку што се тиче мог исказа. Те вечери када сам требала да прочитам мој исказ, када ми је истражни судија саопштио да моја кћерка треба да буде смештена у Дом за незбринуту децу, ја сам почела плакати и ја од суза нисам могла ништа да прочитам. Када сам добила ту копију исказа, ја сам видела да у том мом исказу стоје речи које ја нисам рекла. И ако могу, ја ћу овом приликом да исправим те речи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али генерално, претпостављам да сте Ви свесни тога да је оно што нам данас казујете, знатно у контрадикторности у односу на оно што ево, наводно, изјавили тада те вечери приликом саслушања код истражног судије?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада сте рекли у битном, да уопште нисте били на Овчари, да сте само чули за Овчару, да има неко лево скретање, односно скретање лево на путу за Сотин, или тако некако, а данас нам, ипак, говорите да јесте били на Овчари, да сте се задржали, да сте били у друштву са Хаџијом итд. Па, каква објашњења нам бисте у том смислу пружили?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па, 26.12.2003. године, ја сам ухапшена испред суднице истражног судије у Новом Саду. У том моменту ја сам била веома уплашена, ја нисам знала шта се дешава, а тај дан сам дошла по дозволу за посету код мог мужа. Схватила сам да чије год име се спомене да је био на Овчари, тај буде ухапшен и против њега буде покренута истрага. Моја кћерка је тај дан код куће остала сама, без новаца, ја сам била у шоку, те ми није ни речено зашто се тачном теретим. Мислила сам ако истражном судији кажем да сам била на тој Овчари, да ће он мислити да сам ја и починила кривично дело и нисам хтела да кажем да сам била на Овчари, јер ко год је рекао да је био, он је био ухапшен. Желела сам што пре да дођем кући и ако би истражном судији рекла да сам била на Овчари, он би ми одредио притвор. А у то сам се била уверила, када ми је рекао, односно када ме је питао да ли сам ја на тој Овчари некога убила. Ја сам знала да нисам, да сам на Овчари била 20-30 минута, немам никакве везе са ратом, ја сам негирала да сам била на Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ако сте се плашили за себе, због чега нисте тада говорили о сведоку сараднику број 1, као и данас овде?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: То је то објашњење што сам Вам рекла да је везано за касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нама сте испричали неке детаље, испричали сте и о том Вашем колеги са посла, за разлику од овог испитивања у истрази, причали сте о активностима сведока сарадника број 1 везано за њега, причали сте и када је дошао

увече, мада сте онда рекли да је и он био све време са Радићем на тој вечери код Вас?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Није био све време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам, зашто сте у том смислу казивали другачије?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ви ми дозволите да ја дам објашњење што се тиче сусрета у кафићу и онда ћете све схватити кроз то објашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Након хапшења мога мужа Станка, код његових родитеља дошли су Кинез и сведок сарадник број 1. Сведок сарадник број 1 се тада посебно интересовао где се Станко налази, у ком је затвору, да ли је био пред истражним судијом, да ли је давао исказ, да ли га је спомињао и ко је Станков адвокат. Пошто је Станков отац тежак срчани болесник и није био најбоље упућен у све то, он је тако и рекао сведоку сараднику број 1, а сведок сарадник број 1 је тражио моје бројеве телефона. Станков отац му је дао моје бројеве телефона и приликом поласка Кинеза и сведока сарадника број 1 кући, сведок сарадник број 1 се обратио Станковом оцу, речима да поручи Станку да ће му се осветити, ако га спомене у свом исказу, па било то и једном речи. Након времена поново код Станкових родитеља долази сведок сарадник број 1 и његов пријатељ полицајац, обојица у цивилу. Сведок сарадник број 1 је поново испитивао Станковог оца да ли је Станко давао исказ, да ли га је спомињао, али Станков отац то није знао. Затим је сведок сарадник број 1 почео говорити Станковом оцу да он и ја морамо под хитно да одемо код Ђанија, јер ће нам Ђани нешто веома важно саопштити, што се тиче Станковог хапшења. Затим он говори како је Кинез давао исказ у полицији и како је у том исказу оптужио Станка. Његов пријатељ полицајац је све то потврђивао и објашњавао. Затим је сведок сарадник број 1 почео испитивати Станковог оца о Јовици Перићу, пошто Станков отац није знао ко је Јовица Перић. Сведок сарадник број 1 је на њега почео викати, галамити, претити му. Након њиховог одласка, Станковом оцу је позлило. Када се опоравио, он и ја смо ишли у куповину у Руму. Том приликом на моје инсистирање, пошто је Станков отац знао где сведок сарадник број 1 живи, отишли смо до сведока сарадника број 1, јер сам му хтела рећи да више те људе не узнемирава, да им не прети, да не долази код њих, а ако му нешто треба, нека пита мене. Сведок сарадник број 1 тада није био код куће и његове комшије су нам саопштиле да је он код Кинеза у Руми. У повратку поново на моје инсистирање, Станков отац и ја смо дошли код Кинеза и када сам позвала Кинеза, изашла је његова жена која ми је саопштила да Кинез није код куће и питала ме зашто га тражим. Ја сам јој објаснила што се тиче сведока сарадника број 1 и Станкових родитеља и рекла сам јој да може поручити Кинезу да више не долази код Станкових родитеља, јер имамо информацију да је он био у полицији, да је давао исказ, у коме је оптужио Станка. Окренула сам се и отишла. У шестом месецу, тачније у другој половини шестог месеца прошле године, возила сам Станкову адвокатицу у новосадски суд на саслушање сведока. И том приликом на степеништу суда ја сам срела Кинеза који ме је питао зашто сам га тражила и ја сам му објаснила што се тиче сведока сарадника број 1 и Станкових родитеља и рекла сам му да ја имам информацију да је он био у полицији, да је давао исказ у коме је оптужио Станка. Он ме је убеђивао да то није тачно и није ме баш био убедио и ја сам му рекла: добро, Кинез, ако си био у полицији, ако си говорио лажи, тај исказ не мора да важи, али сада имаш прилику да пред истражним судијом кажеш онако како је било и на те моје речи Кинез је рекао да све што је рекао у полицији, он ће рећи ако треба пред сто судова. Ја сам му

рекла: добро и ушла сам у суд. У холу суда док сам чекала Станкову адвокатицу, на листу папира сам записивала имена и презимена људи који су улазили у судницу и који су давали исказ. Тог дана ме занимао Кинезов исказ и Станкова адвокатица ми је када су имали паузу, у неколико реченица испричала шта је Кинез изјавио што се тиче Станка. Ја сам то касније записала на други лист папира и ставила сам у моју фасциклу у којој сам имала претпројекте за градњу стана. Затим, у првој половини седмог месеца Станкови родитељи и ја смо имали телефонске претње. Када сам одлазила код мог мужа у посету у затвор, он ми је саветовао да сваку претњу било које врсте пријавим полицији, што ја, нажалост, нисам учинила. И једно јутро имала сам телефонски позив и тој особи се омакло «кево», а мене је једино сведок сарадник број 1 тако ословљавао и нико више. Ја сам позвала сведока сарадника број 1 и рекла сам му да хоћу да га видим. Он ми је рекао да тај исти дан дођем поподне у 17 часова да будем тачна, да дођем код њега у Вогањ, а он ће ме чекати испред зграде. Пре него што ћу поћи на тај састанак, ја сам се јавила Станковим родитељима и рекла сам где идем. Када сам дошла он ме је чекао и прво што ме је питао било је ко све зна за наш састанак. Ја сам му рекла Станкови родитељи и моја кћерка. Онда ми је рекао да окренем ауто и да возим за њим и да идемо на једно место. Ми смо дошли у неки кафић на уласку у Руму, а на изласку из Вогња. Када смо ту сели, након обостраних питања како си, шта радиш, мене је занимало зашто му је било значајно ко све зна за наш састанак и питала сам га то. Он ми је рекао: онако, без везе. Затим ме сведок сарадник број 1 питао који је повод нашег састанка, зашто сам хтела да га видим. Ја сам му објаснила, што се тиче његових долазака код Станкових родитеља, његових претњи и рекла сам му да ја знам да ме он позива телефоном и ако то буде и даље радио, ја ћу га пријавити полицији. Сведок сарадник број 1 ме питао како ја знам да ме баш он позива телефоном, а ја сам му рекла: јутрос си ме звао, ословио си ме са «кево», а једино ме ти тако зовеш. На то се сведок сарадник број 1 само насмејао. Потапшао ме по рамену и рекао: ма пусти сада то, него да те питам о Станку. Почео ме испитивати о Станку, где се тачно налази, у ком је затвору, ја сам му говорила, а он је захтевао да на листу папира му нацртам затвор, скицу затвора, оно што знам. Ја сам извадила моју фасциклу, извадила лист папира и нацртала му оно што знам, а он је савио тај лист папира и ставио у свој полицијски прслук, у џеп свог полицијског прслука. Када сам га питала шта ће му тај папир, рекао је као: занима га затвор, пошто ништа не зна о њему. Затим ме испитивао, да ли је Станко давао исказ, шта је говорио, затим ме испитивао који је датум био на Овчари и ја сам му рекла: Како не знаш, дао си ми те вечери новчаницу, коју ја још имам. Када сам му то рекла, онда ме је почео испитивати где ми се у стану тачно налази та новчаница. Ја сам била изненађена тим питањем и рекла сам му на сигурном. Онда ми је почео сугерисати, како ја ту новчаницу морам што пре уништити, јер ће ми доћи полиција у претрес стана и када нађу ту новчаницу, онда ће ме испитивати ко је сведок сарадник број 1, одакле га познајем, ја сам му рекла да ћу је уништити и да се он ништа не плаши. Затим ме је почео испитивати ко је све те вечери био у нашој кући, 19.11. Ја сам му набрајала имена, а он ме питао да ли ће они бити Станкови сведоци. Ја сам му рекла да ја то не знам, али да ће му Станкова сестра и ја бити његови сведоци. Затим ме је сведок сарадник број 1 почео испитивати о Мирољубу Вујовићу и Јовици Перићу. Посебно се интересовао, где се тачно налазе њихове куће, колике су њихове куће, ко све од чланова породице живи у њима и ко су њихове комшије. Када ме је то питао ја сам била изненађена и рекла сам: зашто те то интересује, а он ми је рекао како о Мирољубу Вујовићу не зна још ништа од 95.

године, али да наводно има информацију од свог пријатеља полицајца да га Јовица Перић спомиње. Ја сам му рекла да ја Јовицу Перић не познајем. Слагала сам му, познавала сам га. Затим је сведок сарадник број 1 почео ме испитивати, да ли ја знам ко ће све давати исказ пред истражним судијом: Ја сам му рекла да ја то не знам, али да знам ко је давао исказ. Почела сам набрајати њихова имена, пошто нисам знала напамет извадила сам из своје фасцикле лист папира на којем сам имала записана имена, како је ко улазио у судницу, дала сам му то да прочита. Када је прочитао, питао ме је да ли знам шта је Кинез изјавио. Ја сам рекла, нисам ништа рекла, извадила сам лист папира и дала сам му да погледа, што сам имала у пар реченица исписано, односно препричано. Он је то погледао и вратио ми и почео ми је говорити како он и ја одмах треба да идемо код Ђанија, пошто је то исто говорио и Станковом оцу, ја сам га питала, шта је то толико важно што ће нам Ђани саопштити. Он је сугерисао да ми одмах кренемо његовим аутом, а он ће ми успут испричати. Ја на то нисам хтела пристати, рекла сам да ја не могу да идем нигде, да ја немам времена. А он ми је само рекао након тога, да ћу ја јако зажалити због тога. Ја сам питала: зашто, није ми хтео рећи, ја сам му рекла: договорићемо се један дан, па ћемо отићи, није проблем. Затим ме сведок сарадник број 1 питао како се звала моја фирма у којој сам ја радила и како су се звали моји претпостављени. Ја сам га питала: Зашто ме то питаш, а он ми је рекао како се он сетио како сам ја за време рата његовим војницима причала како се живело пре у Вуковару, где сам радила, како сам добила отказ. Ја сам му рекла име моје фирме и набројала сам му моје претпостављене. Затим ме је он питао: како се звао онај твој из робне куће са којим си разговарала на Овчари. Ја сам му рекла име и презиме и рекла сам му: Он није мој, то је човек којег си ти убио, којег си извео и убио. На то је сведок сарадник број 1 побеснео, јако побеснео, унео ми се у лице и рекао ми: ја сам га извео и убио, зато што је он усташа, а ти ме добро запамти. Ако било коме кажеш за Овчару, посебно ћу се осветити Станку и теби. Ако ме било ко спомене од Вуковарчана за Овчару, затворићу пола Вуковарчана, затворићу тебе, тако што ћу те оптужити, тако што ћу рећи да си ти убила тог човека, зато што си добила отказ. Запамти да ми нико ништа не може, јер ће иза мене стати мој пријатељ полицајац и стаће цела полиција. Док ми је то говорио, он ме је стегао за руку и рука ме је болела, ја сам му рекла: Ја сам схватила шта ти хоћеш, пусти ми руку, ја нисам била на Овчари, ја не знам о чему ти причаш. Он ми је пустио руку и када сам погледала моју руку, остале су ми модрице. Ја сам му рекла: ти ниси нормалан, ти си луд, погледај шта си ми учинио. На то је он из џепа полицијског прслука извадио папир који је ставио пред мене и рекао ми: да, ја нисам нормалан, ја сам луд, ево ти па читај. Отворила сам папир, то је био неуропсихијатријски налаз из Сремске Митровице. Ја сам рекла: да ли је то стваран папир, да ли си стварно болестан или је лажна. Он ми је рекао да је тај папир извадио зато што га је наговорио пријатељ полицајац, јер ако има тај папир њему нико ништа не може. Ја сам му само рекла: ти си затворио сва врата са тим папиром. Он ми је рекао: нека, ти ћеш видети. Затим сам га почела испитивати о том пријатељу полицајцу, питала сам га да ли је он са тим пријатељем полицајцем био код Станкових родитеља, што ми је потврдио, питала сам га где ради тај његов пријатељ полицајац и како се он зове. Сведок сарадник број 1 ми је рекао да он ради у Београду, да је на веома високој функцији коју ја не могу ни замислити и да ми не може рећи име, али рећи ће ми презиме. Зове се Васовић. Затим је сведок сарадник број 1 почео сугерисати да се ја састанем са његовим пријатељем полицајцем, јер је то једини човек који зна све информације, јер је то једини човек који ће одмах

Станка извадити из затвора. Ја сам му рекла да ја то нећу, да ја нећу да се састанем са његовим пријатељем и почела сам га испитивати какве он то све могуће информације зна. Сведок сарадник број 1 је тражио од мене да се закунем на ћутање, да ће ми, као саопштити шта му је пријатељ полицајац рекао. Ја сам то учинила и сведок сарадник број 1 ми је рекао како му је пријатељ полицајац саопштио да је војска уништила све доказе о Вуковару, да су направили нове, и да нико од активних војника неће одговарати за Овчару, већ ће одговорност бити пребачена за добровољце и мештане Вуковара. На те речи сведока сарадника број 1, ја сам рекла: ти лажеш, то су твоје речи, то је плод твоје маште, немој да ме лажеш. Он ми је рекао: добро, не мораш ми веровати, али ја сам уз помоћ пријатеља полицајца имао састанак са Александром Васиљевићем поводом његових фељтона који су излазили у «Експрес политици». Ја сам рекла: не верујем ти, а он је рекао: не мораш да ми верујеш, али ускоро ћу да имам уз помоћ пријатеља полицајца састанак са Јованом Дуловићем. Ја сам га питала: зашто, као зато што га је Јован Дуловић спомињао, много га спомињао у Хагу. Ја му нисам тек тада веровала, јер сам мислила да Јован Дуловић живи у иностранству, након његовог откривања идентитета у Хагу, као заштићеног сведока, али сведок сарадник број 1 ме је убеђивао да је он у Београду и да ради као новинар. Затим ме сведок сарадник број 1 почео испитивати о Станковом хапшењу. Питао ме је ко је све био приликом хапшења и да ли знам имена тих инспектора. Ја сам му рекла да су била три инспектора у цивилу, да не знам имена, слагала сам, знала сам једно име, а да су остали били замаскирани. Онда ме је сведок сарадник број 1 питао, да ли ја знам ко је издао налог за Станково хапшење. Ја сам се нашалила са њим и рекла сам му: па издао си ти и твој пријатељ полицајац. На то је сведок сарадник број 1 јако побеснео и рекао ми: добро запамти шта сам ти вечерас све рекао, ако будеш рекла за Овчару, знај да ће се моји људи побринути да тебе и твоју кћерку поједе мрак. Ја сам му рекла: ја сам тебе добро схватила шта ти хоћеш, немој да ми претиш, посебно немој да ми спомињеш кћерку. Узела сам моју торбу и рекла сам му: ја и ти више немамо шта разговарати. Кренула сам ка ауту а он је ишао за мном и стално ми говорио: да ли си разумела, да ли си схватила? Рекла сам му: јесам и отишла сам кући. Када сам дошла кући, ја сам се јавила Станковим родитељима и рекла сам им да сам стигла, а сведока сарадника број 1 се тада нисам плашила, зато што сам схватила да се сведок сарадник број 1 плаши мене, јер сам ја видела ко га је одвео, знала сам име и презиме. 01.08. прошле године поново сам возила Станкову адвокатицу на саслушање сведока у Нови Сад и тог дана сам отишла код мог мужа у посету у затвор. Када сам се вратила, адвокати су имали паузу, а Станкова адвокатица и ја смо прешли преко у кафић «Стакленац» да попијемо кафу. И када сам ишла у тоалет, за првим столом до улаза у тај кафић седели су Цигановић и Куштро, са којима сам се ја поздравила, који су мене питали, који су ме испитивали о Станку, како је и да ли идем код њега и када сам ја питала Куштру како је он, за њихов сто су пришли Кинез и сведок сарадник број 1. Кинез је сео до Куштре, а сведок сарадник број 1 је сео до Цигановића преко пута Куштре. Куштра ми је наставио да говори како је рекао ми је ето како сам, сада сам био код истражног судије, давао сам исказ, можеш замислити. На то се надовезао сведок сарадник број 1 и питао га шта је он говорио истражном судији. Куштро га је погледао изненађено и питао га: ко си ти, али је наставио да прича и рекао је како је добио наредбу од господина Шљиванчанина да буде на челу колоне. Ја сам на то само рекла: Куштро, случај је проглашен тајним, извинила сам се и отишла за мој сто. У једанаестом месецу прошле године, ухапшен је сведок сарадник број 1. Када

сам одлазила код мог мужа у посету у затвор, пред затвором срела сам оца сведока сарадника број 1 којег сам поздравила, јер сам га познавала. У тој прилици била сам у друштву оца и жене од Предрага Маџарца. Ја сам поздравила оца сведока сарадника број 1, али уместо поздрава, он ми је рекао: мој син ти је поручио, веома бесно ми је то рекао, мој син ти је поручио да ће се посебно осветити Станку и теби, ти знаш јако добро, вама Вуковарчанима мој син није ваљао када је бранио ваш град, ваљао је када је бранио ваш град, а сада вам не ваља, сви ћете запамтити ко је сведок сарадник број 1 и сви ћете видети ко је сведок сарадник број 1. 17.12.2003. године у кругу затвора на пакетном одељењу стајала сам у друштву Кате Војновић, жене од покојног Мирка Војновића. Са посете је изашао отац сведока сарадника број 1 и жена сведока сарадника број 1. Ката Војновић је поздравила оца сведока сарадника број 1, јер га ја више нисам ни хтела поздрављати, а он нам се унео у лице и рекао нам: готово је, Вуковарчани, одзвонило вам је. Прстом је уперео у мене и рекао ми: а ти, мој син ти је поручио, пакуј своје ствари, јер долазиш код Станка где ти је и место. Жена сведока сарадника број је вукла оца сведока сарадника број 1 за рукав и рекла му: знаш да ти је рекао да не смеш са њима да причаш и они су отишли. Ката и ја смо биле запрепашћене. Ја сам само коментарисала да је отац сведока сарадника број 1 луд, као и он. Затим 26.12. када сам ухапшена, то сам испричала, да не понављам сад, с тим што ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте да не желите да нам кажете ни како се зове тај ваш колега са посла?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја ћу то данас рећи свакако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ни то како Вам се сведок сарадник број 1 тада обратио у хангару?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не, то ћу рећи њему у лице. Рећи ћу ја то данас, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас је опсовао?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опсовао Вас је?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша кћерка то је и Станкова кћерка?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, наша заједничка кћерка, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико ја имам неку представу, Станко ваљда има кћерку из првог брака?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесте, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислите на ваше заједничко дете је било у Борову селу?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте све то време, целе те јесени 91. године били у тој кући Станкових родитеља, односно Вашој кући?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви тамо радили? Да ли сте Ви били ангажовани на који начин у тим јединицама територијалне одбране, добровољачким, војним, схватио сам да је ту штаб капетана Радића. Да ли сте Ви имали какву неку функцију те војничке врсте?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или сте, једноставно, били у својој кући?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не, ја једноставно нисам могла изаћи из града. Када је донешена наредба, након мог добијања отказа 16.07.91. године, ја сам добила отказ, добила сам отказ зато што сам Српкиња. Када сам добила отказ, после тога је

донешена наредба да нико не може изаћи из града, без дозволе Томислава Мерчеба. Када сам отишла да тражим ту дозволу, када сам рекла да идем у Борово Село, они су ми рекли као да ја не могу сад добити дозволу, па да дођем за неколико дана, на пример, пет, десет дана. Схватила сам да сам одбијена, зато што сам рекла да идем у Борово Село. Када сам покушала други пут да изађем из града, Станкова сестра Невенка Данилчевић звана «Нена» која је радила у болници као лаборант, и ја покушале смо тако да изађемо из града, отишле смо у касарну, јер су војници превозили грађане у војним камионима у Борово Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А касарна још није била блокирана?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не, тада смо ми још могле да прођемо, жене су углавном могле да прођу, а мушки су били по двориштима, они нису ни кретали се градом, ни ништа. И када смо дошли у касарну, стицајем околности, тог јутра ми се нисмо укрцале у војни камион који је возио храну за војнике у Борово Село, јер тај камион је наишао на мину и отишао је у ваздух. И тада је пред нас изашао војник који се представио, који је рекао да је он капетан Симић, који нам је рекао да се ми разиђемо тог дана кућама, јер се тог дана неће вршити евакуација становништва, већ да дођемо следеће јутро. Пошто смо Нена и ја имале, као што сам већ рекла, те тешке путне торбе, ми смо замолиле тог капетана да оставимо те торбе на пријавницу касарне, што нам је он и омогућио. И то је био задњи мој покушај да изађем из града, јер следећи дан је почела јака пуцњава. Почело се јако пуцати, па нисам могла више нигде, већ сам морала остати у кући где сам и била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ако добро схватам, да ли у Станковој кући или кући Станковог оца је био штаб?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: У нашој кући, у кући Станковог оца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Штаб капетана Радића?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да. То уствари није био штаб, да Вам објасним. То није био штаб. Ту су били, капетан Радић када је дошао, нас је зарушила граната, удариле су у угао куће две гранате и ми смо били зарушени у подруму и када смо изашли напоље, у наше двориште је ушло 5-6 војника, ту је био капетан Саша Бојковски и капетан Радић и они су питали ко добро познаје град. Пошто је мој муж Станко био таксиста он се пријавио и ти људи који су били у подруму и Станко, они су ишли у Зелену улицу и код капетана Бојковског. А капетан Радић је донео одлуку да у нашу кућу, пошто је доста чврста и висока, да смести одређени број војника, можда њих десет, отприлике, некад је било и више, како када, где је и он био са њима смештен. И ту није био никакав штаб и то није тачно што је сведок сарадник број 1 рекао да су тамо стално долазили, шта ја знам, господин Шљиванчанин, то није тачно. Он је ту био, он је ту боравио са тим војницима, он је ту спавао. А зна се где је био главни штаб, тамо негде у некој улици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је одржавао какве састанке?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не, у кући никада нашој није одржавао састанке. Само је 17.11.91. године по подне, касно по подне, 17. у нашу кућу дошао, пошто су били у пролазу, господин Шљиванчанин, господин Борисављевић, господин Тешић и господин Зјајо Мурис, који су се задржали ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд Ви онда знате све те људе?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па, ја сам тамо била, ја им скувам кафу па им послужим кафу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, ја могу да разумем да знате некога ко често долази, али некога ко не долази уопште и дође једном и скувате му кафу и да сад знате и Борисављевић Срећка, Шљиванчанина ...?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па господин Борисављевић је након ослобођења долазио у Вуковар, тако да га знам. На годишњицу ослобођења он је долазио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, касније на годишњице које су биле.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Касније, да касније, али ја само причам за тај 17., то је једанпут да је неко ушао од тих који су, како бих Вам рекла, који су на вишем нивоу од капетана Радића који су ушли у нашу кућу, само тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да и то су ови који рекосте?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видели сте, рекосте, Станка на Овчари, био је у друштву са Ђевом ...?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: И још нека два-три човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ... и још неким људима. Рекосте да сте видели Перића?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да. Њега сам тада знала само из виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли кога од осталих овде оптужених видели том приликом?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сам набројала шта сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сам набројала оне које сам видела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели Мирољуба тамо?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сам у Вуковар дошла 87. године, ја сам јако мало познавала Вуковарчане. Тек кад смо ми отворили кафић, онда сам ја њих тако и упознавала. Јер ја сам имала свој круг друштва, ја и мој муж Станко, тако да сам ја слабо познавала те људе, малтене никога, јер мој круг друштва то се све распало, једни су у Борову насељу, једни су отишли за Загреб и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте познавали сведока сарадника број 2?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Њега сам упознала када је дошао у нашу кућу, то је био тај дан, следећи дан, када ја нисам могла више изаћи из града, када су дошли у нашу кућу, Окановић Миленко, покојни Окановић Миленко, муж од Вукице Окановић, када је дошао Црнобрња Мирослав звани «Мимо», када је дошао Гајић Љубомир, звани «Гаја», када је дошао покојни Мирко Војновић звани «Ћапало», Лугоња Милован, када су дошла браћа Ристо и Крсто, не знам презимена, и тај је дошао исведок сарадник број 2. Ја га нисам знала као Божу Латиновића, већ као Боро Крајишник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, као Боро Крајишник.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: И тада сам га и упознала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим имали сусрета касније, током тих месеци или још касније, све до, ево прошле године?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Са сведоком сарадником број 2?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Прошле године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем све до прошле године, какви су ваши односи били?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па за време рата, једном приликом сведок сарадник број 2 је дошао код нас и довео је добровољку Драгицу. И том приликом је на веома дрзак

начин тражио од мене да ја њој омогућим да се она окупа. Пошто су они знали да ја грејем воду за војнике да се могу опрати и да им кувам кафу и чај, намештам њихове лежајеве и он је том приликом дошао и на веома дрзак начин је то захтевао од мене и ја сам то одбила. И он је уперио пушку на мене пред војницима, пред капетаном Радићем и капетан Радић је тада реаговао и рекао му је да изађе из куће, истерао га буквално. Следећег дана је дошла добровољка Драгица, захтевала је да разговара са мном, тражила је жена да разговара са мном, она и Зоран Стаматовић су дошли код нас, и ја и она смо разговарале и она ми се пожалила како је она, уствари, присиљена на љубавну везу сасведоком сарадником број 2, односно да је силована. Ја када сам то чула, ја сам јој рекла да одмах мора рећи капетану Бојковском, јер она је била тамо или да каже капетану Радићу који је у нашој кући, она је то одбила и молила ме да ја о томе не причам. Ја једино што сам јој могла помоћи и понудити, било је да се пресели у нашу кућу. И она и Зоран Стаматовић су се преселили у нашу кућу, где су спавали, а ујутру су одлазили на своје задатке код капетана Бојковског. И то је био наш тај контакт и онда ми нисмо причали једно извесно време, међутим, то је Станко изгладио између мене и њега, вероватно због тога, ја са њим нисам хтела уопште да причам, због тога што је он уперио пушку у мене, то је била баш ситуација напета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каснијих година Ви сте живели у Вуковару, до које године сте живели у Вуковару?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: До 95.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 95.? Дакле, у Вуковару сте, да ли сте се сретали и какви су ваши односи били тих година?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па јесмо, ми смо се сретали, знате, али ја нисам са њим нешто посебно имала, како бих Вам рекла, само здраво.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, нисте имали никаквих ...?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не, ја нисам имала, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: ...посебних проблема, ни добро ни лоше?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Говорили сте о том полицајцу са сведоком сарадником број 1?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се са тим полицајцем евентуално сретали касније, у каквим службеним контактима?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: 29.08., ја то нисам знала, прошле године, ја сам добила телефонски позив да се јавим у УБПОК, ту у Београду, и том приликом ја сам повела и Станкову адвокатицу да иде са мном. И прво питање које су они мени поставили, био је наш састанак, мој и сведока сарадника број 1 у кафићу у Руми и сва питања су се, уствари, сводила на тај кафић. Затим су ме питали да ли сам ја убила мог директора робне куће, зато што сам добила отказ, ја сам била свесна чије су те речи, ја сам то негирала, али сам тражила да идем на полиграф. Тражила сам одмах на самом саслушању и на крају саслушања. Међутим, они су то одбили и када сам полазила кући, рекли су ми да ја идем кући, да ће о мени одлучити њихов шеф, када ћу ја бити позвана на полиграф. Један од њих ми се обратио и рекао ми да ја водим рачуна са ким се дружим, да ја водим рачуна шта ја причам, јер ја сам под присмотром. Ја сам рекла: добро и онда су ме пустили. Ја нисам знала, ја сам само у потпису видела тамо, а сад, да ли је то тај, ја то не могу да гарантујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али видели сте човека, били сте са њим?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са сведоком сарадником број 1, видели сте га, па Вас питам, да ли сте са њим ...?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Са његовим пријатељем, да ли сам се састала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са тим пријатељем сведока сарадника број 1, полицајцем, да ли сте се срели касније, у којој прилици њему службеној или неслужбеној, са тим који је био са сведоком сарадником број 1?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па није он био, за којег је сведок сарадник број 1 мени објашњавао, за којег је он говори. Ја се нисам са њим срела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Па онда Вас нисам добро схватио. Ви сте са сведоком сарадником број 1 били сами, у свим тим сусретима, са сведоком сарадником број 1 били сте само увек Ви и сведок сарадник број 1? Није са њим био никакав пријатељ полицајац?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, онда се извињавам, ја сам схватио да је једном приликом био са њим неки пријатељ који се представио ...

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Био је код Станкових родитеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то су Вам они причали? Добро, у реду. Ко је Хаџија? Хаџић Елвир Ви кажете?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Хаџић Елвир, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Официр?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По чину је био?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па ја не знам сад шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате у ком чину је био?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па не знам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не знам ја чинове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, претпостављам, ни у којој јединици?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па не знам, он је долазио код капетана Радића, они су тамо, када иду ујутру, иде заједно, ја им скувам кафу, чај и онда они иду. И када дођу, ја им угрејем воду да се могу опрати, јер дођу некада и гарави и мусави и прљави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Браниоче, желели сте?

АДВ. ЋОРЋЕ ДОЗЕТ: Господине председниче, ја бих морао да напустим суђење због неких других службених обавеза, адвокат Станић ће наставити, али сутра ујутру ћу ја да дођем, само до краја данашњег претреса, адвокат Станић ће да ме мења, ако је могуће. Нема никакве колизије између мог и његовог браћеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, значи, колега Станић би Вас мењао, је ли тако? Господине Љубоја, то је у реду? Добро, оптужени потврђује да прихвата да га даље брани адвокат Станић. Добро. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Ево, ја имам само једно питање за Вас. Хоћу да Вас питам, уствари, да ли сте за време тог ратног периода, а нарочито ових дана када сте били на Овчари, да ли сте имали било какво оружје са собом, да ли сте уопште носили било какво оружје или га имали негде у кући при себи као Ваше?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја никада нисам имала лично оружје и никада нисам бирала оружје. Као што сам рекла, наша гаража је била претворена у магацин за војничке

пушке и муницију. Једино када сам држала оружје, то је било за време средње школе из наставног предмета, не из одбране, из наставног предмета одбране и заштите, када смо ишли на гађање и пушка ми је оплавела раме и од тада се бојим, уопште, било каквог оружја. Не знам да рукујем пушком, не знам да рукујем пиштољем.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Значи да га нисте имали ни том приликом када сте били на Овчари?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не, не. Никада нисам имала.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања? Заменик тужиоца.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је постојала територијална одбрана у Вуковару у то време?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви то знате?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председниче. Примедбу стављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Да ли зна, да ли зна?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је ТО и да ли је постојала у то време?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па ја то не знам, ја само знам да је Душан Јакшић нешто био, а шта је био ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни коју функцију, ни у чему, не знате?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не знам ја.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: То сам поставио питање баш због тога, што је рекла у истрази, трећа страна, четврти пасус: у то време командант територијалаца је био Душан Јакшић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја сам рекла да је у мом исказу, извињавам се. Ја сам рекла да ја мој исказ од 26.12.2003. године нисам прочитала те вечери. У мом исказу има много неправилности, много речи које ја нисам рекла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, објаснили сте пре, па би ово било објашњење у овом делу. У реду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ја ако сам добро разумео, та ситуација изненадна и то хапшење и ситуација са кћерком, не зна се где је отишла итд., то је био разлог због чега она то није прочитала и страх итд., једно несналажење, зато је дала ту изјаву тако како је дала, а ово је данас оно што је ново?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Е сада. Она је дала још једну изјаву код истражног судије 18. маја 2004. године, на крају те истраге, где је рекла: ја сам саслушана 26.12.2003. и тада сам изнела своју комплетну одбрану, немам ништа да додам, нити да изменим у односу на тај исказ. А то је значи, отприлике, шест месеци касније, па ме занима објашњење?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Тада ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како бисте то објаснили?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Тада, као прво, нисам рекла комплетно. Истражни судија је диктирао што је диктирао. Тада се нисам изјаснила из тих разлога, што сам схватила да сведок сарадник број 1 исто као и ја има свог браниоца, да се са њим договара, да се са њим припрема, једноставно, ја ћу бити искрена, ја сам се, уствари, и даље плашила, као што се и данас плашим за моју кћерку. Одлучила сам да ћутим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али то је била прилика да кажете том истом судији, да му кажете.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Мени је истражни судија био у посети у затвору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, причамо о том Вашем саслушању код истражног судије у мају месецу, већ на крају истраге, у мају месецу, када је била прилика да кажете том судији да приликом првог Вашег саслушања да је пуно тога нетачно унео, да то нисте изјавили тада 26. децембра итд., дакле, то је била прилика да то кажете судији, невезано за сведока сарадника број 1, невезано за неке Ваше стрепње, страх итд. Него, ево, рецимо на ово, типа територијалци, термина територијалци, кажете пуно речи је тамо унето које Ви нисте рекли, изговорили, то је била прилика, а Ви сте ипак рекли: ја сам саслушана 26.12., тада сам изнела своју комплетну одбрану, немам ништа да додам, ни да изузнем у односу на тај исказ. Разумете? Па Вас питамо, зашто онда нисте судији рекли, зашто судији нисте рекли ово је погрешно унето, ово је нетачно, ја то нисам изјавила итд.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Мени је истражни судија дошао у посету у затвор, једно вече, поподне у 17,15. Ја сам изведена из ћелије и доведена сам у надзорникову канцеларију. Истражни судија и ја смо били сами. Истражни судија ме питао, рекао ми је, мислим, да је дошао да види како ја подносим затвор и раздвојеност од моје кћерке. Ја сам јако плакала и рекла сам му да ја нисам крива, да се са мном чини велика грешка и молила сам га да ме пусти да идем у ћелију. Када сам дошла на то саслушање, то друго, када сам добила другу прилику, тај дан сам исто плакала, па ме истражни судија питао: Надо, како сте, још не знам шта ми је додао и онда су мени сузе само лиле. Ја нисам могла ништа да причам, нисам могла ни исправку исказа, ја само рекла да ја немам шта више да кажем. 26.12. када сам ухапшена, када сам имала консултације са мојим браниоцем пет минута, ја сам му рекла да ја знам ко је мене оптужио, али ја о томе сада не могу да причам, а да се плашим за безбедност моје кћерке. Касније сам браниоцу полако износила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле то је било објашњење опет. У реду.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Рекла је да је када је била на Овчари тога дана, видела Јовицу Перића. Како је био обучен и шта је имао од наоружања, односно да ли је уопште имао наоружање том приликом, ако се сећа?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Што се тиче наоружања, то не знам, а мислим да је имао на себи као није јакну, већ онако мало дужа јакна, сиво-маслинасте боје, ветровку, како се то већ зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Панталоне, капа, гологлав?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не знам, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сећате ли се јакне, можда, мало дуже, сиво – маслинасте боје?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Описала је како је изгледао тај човек из њене фирме који је радио ту код ње којем неће сада да каже име из разлога које је навела и рекла је шта је имао обучено. Ако се сећам, рекла је да је имао нешто плаво на себи тај човек обучено, као неки дукс, да ли је имао нешто преко тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Плави дукс и тренерка, тренерка преко тога.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, горњи део тренерке као јакна.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Које боје?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ко, тренерица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тренерица, та јакна, шта тренерка?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па горњи део тренерке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Горњи део тренерке?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Које боје ако може да се сети?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: У браон и у крем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Како?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: У браон и у крем у две боје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, комбинација те две боје, браон и крем?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Комбинација, горњи део браон, доњи део крем, овако црна пруга укосо преко груди.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Рекла је да није била ни у каквим формацијама за време рата. Шта је она, практично, радила за то време, није била у формацијама, шта је радила?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, чули смо то.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Рећи ћу Вам, рећи ћу, била сам у подруму моје куће, када сам имала прилику, старији један брачни пар, Хрвати који су били са мном, нажалост умрли су, могу рећи име Пуба и Елза, доносили су са бунара воду у колицима, па смо ми онда то грејали на шпорету у лонцима, пошто нисмо имали довољно лонаца, онда смо сакупљали, грејали смо војницима воду, намештали лежај, када смо имали прилику, када није гранатирање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Спремали храну?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: И кували смо кафу и чај, а за јело није било ништа, јер сам онда исто имала десет кила мање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како сте се хранили, да ли је војска спремала храну па је доношена?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Знате како сам се ја хранила, мени је покојни Мирко Ђапало доносио купус који је смрзнут, па ми је вадио то корење, па сам то јела, тако сам се хранила.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Да ли је сведоку сараднику број 1 прала униформу, евентуално му можда око тога нешто помагала, крпила или тако што?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Прала сам његове гаће и смрдљиве чарапе. Једино њему, другом ником.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: А униформу?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не. Прљаву униформу он је одлагао у гаражу која је била магацин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, зашто једино њему?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Зато што је он био у кући од тих војника најмлађи у кући нашој, зато што је био најмлађи и зато што је приликом нашег упознавања ословио ме са «кево», одмах од првог дана од када је дошао у Вуковар био је изузетно љут на Вуковарчане, зато што су војници морали из Београда доћи да бране наш град, а Вуковарчани су побегли и када је мене видео у кући, онако прашњавау од те гранате која нас је зарушила у подруму, он ме ословио са «кево» и тако ме је звао скроз до прошле године, до задњег нашег сусрета. Тако ме је ословљавао.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Пуномоћници?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Окривљена рече да је чула да после пописа на Овчари ових заробљеника ће они бити пребачени, рече у Београд, па се исправи у Србију. Од кога је чула ако може да се сети?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја се извињавам, али ја не желим да дајем одговоре браниоцима оштећених.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не желите да одговарате на питања пуномоћника оштећених?

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Ништа, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим вас без коментара, молим вас колеге без коментара. Право је оптуженог да се брани ћутањем, да не одговара на питања која ће му се поставити, ако оптужена каже да не жели да одговара на питања комплетно пуномоћника оштећених, онда је бесмислено да постављате питања, знате, разумете, то је њено право? Једноставно смо чули. Добро, молим вас. Браниоци? Колега Станић.

АДВ. МИЛАН СТАНИЋ: Ја имам једно питање, обзиром да је сада у свом исказу навела да је један одређени број војника код ње боравио у кући, односно у кући Станкових родитеља, па ме интересује, да ли можда јој је познато да ли осим Милојевић Предрага, да ли је било још некога под надимком «Кинез»?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јесте, звали су Славка Цигана. То је један мали, нижи, црни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Славка Цигана су звали, такође Кинез?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да, да. Један мали нижи, онако црни, набијен, долазио је он тако повремено, он је са сведоком сарадником број 1 стално нешто се домунђавао се напољу, никада није улазио у кућу. Њега су звали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. МИЛАН СТАНИЋ: Је ли може мало да га опише како је изгледао?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па рекла сам сада, нижи, црн, онако буцмаст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. МИЛАН СТАНИЋ: Добро, хвала, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остали браниоци?

АДВ. ГОРДАНА ФРАНЦУСКИ: Ја имам само једно питање. Да ли зна када је почела демобилизација добровољаца?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: То ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не зна, каже не зна, добро. Оптужени, да ли ко од оптужених има што да пита? Има господин Вујановић.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли Нада може да каже, да ли се она и дан данас боји сведока сарадника број 1?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекла је то.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Данас се не бојим.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли се бојиш за своју кћерку, пошто си ти још увек затворена, ја сам затворен?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Кћерка је обезбеђена и надам се да ће бити све у реду.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Питао сам Наду је ли се плаши за кћерку, а не да ли је обезбеђена?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Плашим се.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли то онда значи, колико сам ја схватио, зашто није спомињала сведока сарадника број 1 пред обадва исказа ...?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, немојте тако, питања, питања, немојте да ли то значи, па то је сугестија, мислим, чим се крене да ли то значи, одмах је то сугерисање. Мало преформулишите можете Ви то, знам ја.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Је ли се Нада плашила сведока сарадника број 1 када је давала свој исказ?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Који исказ?

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Па код господина Алимпића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26.12.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Тад сам објаснила да сам била уплашена, нисам знала шта се дешава, али сам мом браниоцу када сам имала консултацију од пет минута рекла да знам ко ме је оптужио, али да се плашим за безбедност моје кћерке и њега сам молила, само сам за њу молила, није ми било битно шта ће бити за мене.

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: Да ли то значи да је то ипак био разлог што није признала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, немојте тако Вујановићу. Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, ако нико више нема питања, ја имам предлог, јел ја сам и рекао да смо ми из тактичких разлога и нисмо, јер смо видели стално некакве намештаљке итд., а истина је на нашој страни, предлог за суочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Намештаљке, немојте то да користите овде. Предлог за суочење?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако дозволите. Нормално је реакција мог браћеника који је супруг Наде Калабе. Она је у почетку рекла из тактичких разлога, нисам хтела да износим, па јој Тужилац поставља питања па зашто Ви, па зашто. Она је рекла, наравно, по савету браниоца да нисмо хтели да износимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, него шта, предлог ...

ОПТ. СТАНКО ВУЈАНОВИЋ: За суочење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, наравно, то није спорно.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја желим само нешто да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Желим још нешто само да кажем. Ја сам донела мој џемпер у којем сам ја била тог дана на Овчари. Нисам га бацила, нисам га дала никоме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро. Да, па кажите, шта са џемпером, не разумем? У томе сте били тај дан на Овчари?

ОПТ. НАДА КАЛАБА: У том џемперу, у светло-плавим фармерицама, уз ногу скроз, у «пума» дубоким патикама два броја веће, од Црнобрња Мирослава, јер ми је ударила граната, па ми је разнела обућу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Дајте претходно, од овог тренутка пошто ћемо извршити суочење оптужених Ђанковића и Калабе са сведоком сарадником кога смо већ раније чули, у смислу чл.504-ж јавног је искључена, то знате, у том делу јавност је искључена, према томе, од овог момента, претрес је тајан и ја молим публику да напусти судницу, а режија да прекине емитовање из ове суднице у медијски центар итд. Ајте док се то уради, да направимо паузу од десет минута, десет минута паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Настављено након паузе од петнаест минута ради одмора. Дакле, констатујем да су присутни сви, изузев браниоца адвоката Калања, али добро. Такође и пуномоћник оштећених адв. Баровић, оптужени су сви ту, добро. Да наставимо, сведок сарадник Сведок сарадник број 1, јавност је искључена,

изволите, сведоче сараднике број 1. Дакле приступа се суочењу оптужених Калаба Наде и Ђанковић Мирослава са сведоком сарадником Сведок сарадник број 1. Госпођо Калаба, ајте Ви први.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Стани ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, ево, молим вас, окренути сте лицем у лице једно према другом и изволите, госпођо Калаба, реците сведоку сараднику све оно што сте нам малопре прећутали, знате на шта мислим.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Све ћу да кажем, све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ти си убио мог радног колегу ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гласније, гласније.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Мог радног колегу си убио, а не шефа. Изволи реци, ти знаш то име.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Не, не.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па «кева» ће рећи уместо тебе.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па нема везе, ко ће рећи.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Кева ће да каже, јер ти је маца појела језик.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Није тачно.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Убио си 19.11.91. године на Овчари Батарела Јосипа, мог радног колегу из робне куће, шчепао си га за руку, повео, рекао си му: ти идеш са мнош, тебе ће Штуле специјалац обрадити. Када сам те питала рекао си ми: ја сам Штуле, специјалац, мајстор за Хрвате. Убио си тог човека, одвео си га на пут, убио си га, само зато што је он добар Хрват, мртав Хрват, је ли тако?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаже.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја не лажем. Ти лажеш.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Молим Вас господине ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: У кафићу у Руми си ми рекао.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Је ли могу ја да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: То је лаж, ја сам Вам помогао да изведете, Ви сте рекли шефа Вашег, у жутом шушкавцу, госпођо Калаба, преко пута и Ви сте ...

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па шеф је имао жуте чизме, а не жути шушкавац, који ти имаш код куће.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Адидас, али ја немам ...

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ти си убио, Батарела Јосипа. То име си тражио у кафићу у Руми да ти поновим ...

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте говорити неистину.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Рекао си како си га убио.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ви сте долазили код мене у Руму и вршили сте притисак на мене.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па ти си полицајац и мушкарац.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Само мало, госпођо Надо, да ја нешто кажем. Показивали сте изјаве сведока па и тражили сте да кажем поменуते вечери, била је вечера код Вас.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не, није била вечера.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Да Станко није био командир чете, долазили сте ...

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Станка си стрпао у затвор, само зато, што је у канцеларији Хашког трибунала у Београду, рекао да те позна, рекао да си Радићев војник, пи воде, напи се, треба ти воде. Само зато си га стрпао у затвор, а мене си стрпао зато што знам име и презиме кога си убио.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ти лажеш, како те није срамота да лажеш.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаже.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да споминеш покојног Видачека, тај момак је био у нашој кући, пао ти је мртав на руке, крвава ти униформа била сва.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте лагати.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Срам те било, плакао си као мало дете за тим дечком.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте лагати.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па ти лажеш, као кер.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте лагати, немојте ме вређати, госпођо Калаба.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Гледаш ме у очи, кунеш се у децу, у своју децу.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Сви су долазили код мене у Вогањ.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Јелена и Слађа ће ти опростити, опростиће ти зато што ниси човек, зато што си «зомби».

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја нисам зомби.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Прави си «зомби». Јадан си, јадан.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ви сте убили Вашег шефа.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ти си, господине, убио Батарела Јосипа, на Овчари 19.11. и немој да ми се бечиш и плујеш у мене.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Није тачно.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Срам те било.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја не плујем у Вас, Ви сте убили Вашег шефа, тако сте рекли.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Мој шеф је изгледа жив, изгледа живи у Загребу, а ја ћу се потрудити да га ти упознаш, веома ћу се потрудити, па ћемо да видимо да ли сам ја убила шефа или си ти убио Батарела Јосипа.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ви сте рекли, а ја тамо никога нисам знао, Ви сте рекли да је то Ваш шеф и да Вам помогнем да га изведете напоље и узели сте пиштољ и упуцали сте га у главу.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Стварно? Твој задужени «тетејац» пиштољ који си задужио од капетана Радића у нашој кући, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте тако тај микрофон, оставите тај микрофон између вас.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја нисам имао пиштољ, задужен, не.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ниси имао задужен пиштољ?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Не.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па задужио си у нашој кухињи, била сам, седела сам на нашој клупи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Госпођо Калаба, реците му оно за ону новчаницу.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Двадесет швајцарских франака, немаш појма? У кафићу у Руми када си ми рекао, када си ме питао где се тачно налази та новчаница у стану.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: То је лаж.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па то је истина.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: То је лаж.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па то је истина, исписао си ми.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па то је лаж, Ви лажете.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па ти лажеш.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја говорим истину и могу да се закунем у своје двоје малолетне деце.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Питао си где ми се тачно налази та новчаница, срам те било, нека те буде срамота.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте да ме вређате.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Знаш да је то велики грех, клети се у децу, а при томе лагати.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја се кунем у своју децу.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ма ти си убио...
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја се кунем.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: ...Мог радног колегу само зато што је за тебе добар Хрват, мртав Хрват.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Госпођо Калаба, вршили сте притисак на мене и долазили сте код мене, значи испред зграде где станујем са «Реноом 25» и онда смо, који сте возили, 21 или 25, и отишли смо у Руму касније.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Па ти ништа не знаш, ти немаш појма ни како се зовеш.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја се зovem сведок сарадник број 1.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ти си «зомби».
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте да ме вређате.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Зомби, зомби.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, чули смо вас, уосталом то је остало било само понављање једног те истог.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Молим Вас.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Само још нешто.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ако је нешто ново, немојте да понављамо.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Када си у мојој кући имао напад епилепсије, када ти је дошао драги отац ...
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: То је лаж.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: ...и донео ти лекове, да ли још пијеш фенобарбитон са комбинацијом бенседина?
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па то је лаж, лажете, мој отац није био.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Твој отац је био у Вуковару када си имао напад епилепсије.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па лажете.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Када си пао, када си млатарео рукама, ногама, ударала ти пена на уста.
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Због чега си добио поштеду у Вуковару?
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: А да ли знаш војника Машић Суада?
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Машић Суада?
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Да. Да ли га знаш?
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Није он Машић Суад.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Него како се зове?
СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па Ви знате.
ОПТ. НАДА КАЛАБА: Ја знам Машић Суада.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Нисам, нисам имао нападе.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: А знаш шта је «србосек»?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Не знам.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Не знаш? А сећаш се када си требао бити послат у војни затвор у Београду, ради «србосека», што си Машића требао у нашем дворишту да закољеш, срам те било.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте лагати, немојте ме вређати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо вас, хвала лепо. Хвала лепо, госпођо Калаба, можете сести на Ваше место. Господине Ђанковићу, изволите господине Ђанковићу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја бих препустио господину да каже све што има о мени, па бих ја наставио даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он нам је рекао Ви сте то чули, Ви сте то слушали.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Е сад овако. Ја бих те молио да ме не прекидаш, док не завршим. Ја сам рекао, ти си патолошки убица, име ти нисам дао ја него неки други који ће ...

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте ме вређати.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Који ће доћи овде и посведочити то. Ово није увреда, ово је чињеница. У улици Три руже убио си два цивила, Јехови сведоци.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаже.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тако што си их затворио у купатило.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаже.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И бацио бомбе.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете, господине Ђанковићу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У центру града у Градској кафани убио си цивилно лице које је дошло са преке стране да нам предочи ...

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете, лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: ...да нам предочи, где се налазе цивили, убио си га испод степеништа у Градској кафани.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У улици Душана Вергаша, баштама, тачније, када си упао у септичку јаму до врата, спроводио си цивилно лице, отприлике педесет година је човек стар. Успут си га убио као пса, пуцао си му у леђа.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете, кажите истину, ко је упао у септичку јаму.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ти си упао у септичку јаму.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете, него господин Јосиповић.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Још нисам завршио и молио сам те да ме не прекидаш.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте говорити неистину.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: У улици Новој, на раскрсћу са Богољуба Вукајловића, убио си три лица, пуцао си иза уништеног тенка, претходно си их послао према хрватским положајима, значи улицом Богољуба Вукајловића, пуцао си им у леђа и свакоме си пуцао у леђа. На Овчари си убио пет особа, а не три особа, него пет особа.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаже.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Хвалио си се као пашче си долазио код мене, само што ниси језик испружио.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Све ја лажем, није проблем, јеби га, ти само кажеш хиљаду посто, то си заборавио да кажеш.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па лажете, господине.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Дошао си овде са наученим текстом по ономе који те научио, ниси га ни научио, ниси се удостојио да га научиш, него си читао ту сви, сви смо то видели, сви смо то видели.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете, господине.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Лажем и то ја?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Све лажем. Слушај ме сад шта ћу ти рећи: човек који свој злочин приписује једној жени, није човек, него је звер и патолошки монструм.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја што сам рекао, истина је за госпођу Калабу, а господине Ђанковићу...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Слушајте Ви сад мене. И мог си оца уврстио у стрељачки stroj, једини он није пуцао ...

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја сам рекао да није пуцао, јер се бојао господина Вујановића и да је био ...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: А како се ја нисам бојао?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па ја то не бих знао да кажем.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То ти не знаш да кажеш? Само си се ти тамо бојао, нико се други није бојао?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Господине Ђанковићу, били сте у стрељачком строју и пуцали сте.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Слушај ме још, нисам завршио. Посетио си ме у марту месецу са Кинезом у ресторану «Круни».

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: То је лаж.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То је лаж? И то је лаж?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Да, лаж.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Лаж? Тамо си ми звецкао оружјем, претио си да ћеш ликвидирати Станка и Мирољуба, довешћу ти сведока.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаж.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Сведока ћу ти довести, који те је видео тамо.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Доведите, то је све лаж.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Звао си ме на своје радно место. Три пута.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Долазили сте, а сада Вам кажем, нешто господине Ђанковићу, испред СУП-а ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу, господине Ђанковићу ...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Нисам завршио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђанковићу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустићете сад Сведока сарадника број 1 да каже шта има.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Господине Ђанковићу, срели смо се испред СУП-а у Митровици када сте тражили да се пријавите на војни одсек, а где живите у Лаћарку, то је пар километара од тог.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Тада си ме и нашао?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја Вас нисам нашао, оставили сте ми ...

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: 2001. године си дошао са једним радним колегом и својом женом?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете господине.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И то лажем?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Јесам те питао, како си ме пронашао?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете господине.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Лажем и то?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете, лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Слушај ме сад. На твоме радном месту, три пута смо се састали у водоводу, је ли тако?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Долазили сте, долазили сте.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Долазио сам? Добро, ја ти кажем, састали смо се.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Добро.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Први пута си ми рекао да нећеш завршити у затвору, да ћеш дати све од себе, да имаш децу, да нећеш дозволити да завршиш у затвору.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја сам рекао да ће истина изаћи на видело, истина.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Лажеш.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Немојте Ви мене да вређате.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ја тебе не вређам. Слушај ме сад. Други пута си ме звао када си саопштио, када си био на неком разговору, мени си рекао са хашким истражитељима, с тобом је ишао један комшија.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаж.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Лаж? И то је лаж. Откуд ја то онда могу знати?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаж.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Трећи пута си ме звао и предлагао ми и рекао овим речима: брате, је ли си са мном или против мене?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лаж.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И убићу Станка, Мирољуба и Наду.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете. господине.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Рекао сам ти, немам оружје, а шта си ми рекао?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете господине.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Лажем? Рекао си ми оружје није проблем, ја чувам магацин.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: То је лаж. А сада ћу Вам нешто рећи, господине, извињавам се, могу да кажем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Извињавам се, ја вршим обезбеђење централног магацина, магационер централног магацина је полицајац, је ли треба име и презиме да кажем? Латас Милан и немојте лагати.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И Бјелопетровић, је ли тако?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ко?

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И Бјелопетровић.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Нема никаквог Бјелопетровића, господине, лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Срам те било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоче сараднике број 1, реците оптуженом за његово деловање на Овчари. Врло је битно.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ишао је ...

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И на Грабову.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ишао је у другој групи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците њему, њему реците.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Били сте, били сте, господине Ђанковићу, у другој групи.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И у трећој, и у трећој заборавио си.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Да, отишли сте, па сачекајте да завршим. Немојте да се нервирате, полако.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не нервирам се, ти се нервираш.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па ја се уопште не нервирам. Отишли сте, значи, са зеленим «кецом» у ауто сте били, Ви, Ваш покојни отац и Вујо Златар.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Ко је возио ауто?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ваш отац.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Где сам ја седио?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ви сте седели, колико се могу сетити, на месту сувозача.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Можда на крову.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Не.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Није?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Не.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Немам појма. Нема везе, слушам.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Значи, трактор је ишао, иза је ишао господин Вујановић, Драгица и ја и у трећем возилу је ишао Цетиње, Дашић и Зоран са Карабурме.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Слушај ме.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: И стрељачки вод, јел треба да Вам кажем.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Не треба да ми кажеш. Ја га знам, ја знам како си га описао. Све знам. Сада ћу ти нешто рећи.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Изволи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, кажите, господине.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Значи с лева стоје Цетиње, Дашић, Драгица и ја, Ви поред мене и господин Вујо Златар.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И Вујо Златар који је био на лечењу?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ма то није тачно.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Није тачно?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Није тачно да је био на лечењу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Само је тачно оно што ти кажеш?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Ја говорим истину и желим да истина изађе на видело и рекао сам извињавам се свим настрадалим, погинулим.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Извињаваћеш се ти својој деци у коју се кунеш.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: То господине Ђанковићу, немојте да ми бацате клетву и Ви имате Вашег сина.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Имам и мој је син изузетно поносан на мене, јер сам ја дошао овде из иностранства да се суочим са проблемом који ми ти намећеш и мој син је поносан на мене. А мени веруј да ћу те стрпати тамо где ти је место, а то је ова оптуженичка клупа, веруј ми, то ће ми бити последње у животу, ја ћу те ту стрпати. Ја лично, нико други.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Па добро, господине Ђанковићу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: То ти се заклињем. Ако будем морао да пишем књигу о теби, ја ћу књигу да пишем. Веруј ми, једну књигу ћу послати твоме сину, једну твоме оцу.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Добро, господине Ђанковићу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Знаш?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Да.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Од задњег нашег сусрета, видим да си се осушио, муче те проблеми, муче те психички проблеми.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Никакви психички.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Током целог рата ја сам ти говорио немој убијати људе.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Имаћеш психичких проблема због тога.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: 2001. године си ми то сам рекао да си имао.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Питао сам те за Косово шта си радио, скупљао си стоку и затварао...

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: И то лажем?

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете, ја сам био само једном на Косову, а могу и да кажем где сам био и на ком потезу.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Да си скупљао и затварао стоку.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Лажете господине, лажете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, хвала лепо.

ОПТ.МИРОСЛАВ ЂАНКОВИЋ: Само нека ти је на част и на образ. Веруј ми, тамо ћеш да завршиш, гарантујем ти животом.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Добро, господине Ђанковићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Можете и Ви одступити, господине.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тиме смо завршили оно што смо планирали за данас. Настављамо сутра у 9,30 са другим сведоком сарадником. Само моменат. Желели сте ви нешто, госпођо Калаба? Не, чули смо Вас.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Је ли могу овако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Укључите микффон на реците шта сте мислили да кажете.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Св. сараднице број 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте му се обраћати, желите, шта желите, реците мени шта желите да кажете.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Желим само да кажем, како је он сав свој ратни плен носио код своје бабе у Пећинце, да ли је свом пријатељу полицајцу рекао за његову бабу у Пећинцима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК САРДНИК БРОЈ 1: Само да одговорим, да ово кажем: прво, никакав ратни плен нисам донео, бабу немам у Пећинцима, госпођа Калаба убедљиво лаже. Моја покојна баба, није битно где живи, живи у Руми, али значи ово је чиста једна небулоза и лаж.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

ОПТ. НАДА КАЛАБА: Баба што га отхранила, на ову из Пећинаца мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала, чули смо вас. Дакле, настављамо сутра у 9,30 са саслушањем другог сведока сарадника. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

